

Nr. 7/1996 • 21 - 27 februarie • 16 pagini • 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C. BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Votați Flacăra !

În anul bătăliei electorale, pentru a demonstra încă o dată independența față de orice partid politic, pentru a nu face - nici măcar din întâmplare - jocul cuiva angrenat în lupta pentru putere **Flacăra** renunță la profilul său actual.

Ea alege, în al 85-lea an al existenței sale, respectând tradiția instaurată de fondatorul său, **C. Banu**,

CULTURA,

adică **Durata**,

ca domeniu predilect de investigare.

Vom reveni în atenția cititorilor cu o foaie pentru minte, inimă și literatură,

redevinind - după exact 20 de ani! - din nou un magazin ilustrat

realizat în cele mai bune condiții grafice pe care le poate oferi azi o tipografie din România.

În paginile acestui lunar - deocamdată! - pe care îl va conduce reputatul critic **Alex Ștefănescu**,

veți descoperi cele mai prestigioase nume din sfera literaturii și artei, veți face cunoștință cu opiniile unor scriitori celebri, ale unor vedete din lumea teatrului și cinematografului, ale oamenilor politici, oamenilor de afaceri, prezentați în ipostaze mai puțin obișnuite.

Vom fi cea mai interesantă revistă de cultură din țară, vie, informată, combativă, polemică,

pusă în slujba valorilor de la noi și de pretutindeni, deschisă controverselor aprige, dezbaterilor pasionante. Totul fără prejudecăți, fără false pudori, fără ură și fără părtinire.

Nu ratați întâlnirea cu **Flacăra** în noua sa formulă!

Numai ea vă poate ajuta să pătrundeți în intimitatea fascinantă a culturii.

Numai ea vă poate dezvălui fața necunoscută a celor care scriu cărți, joacă pe scenă, apar în filme, pictează, dansează sau cântă.

În acest an electoral, despre cel care va alege, la chioșcul de ziare, din sumedenia de tipărituri, **Flacăra**, se va spune cu admirație:

„Iată un om care a ales bine!”

Votați cea mai iubită revistă

FLACĂRA

GEORGE ARION - Director general al Publicațiilor Flacăra

Acest număr
se vinde cu
o revistă
„Integramă
Rebus”
oferită
GRATUIT
cititorilor
noștri

La morgă sunt oameni
primitori

(pag. 2)

C.T. Dumitrescu:
„Trebuie tratate
cauzele crizei,
nu efectele ei”

(pag. 7)

Reportaj:

Brazilia - o bucătică
din Tropicul de Sud

(pag. 8-9)

Brigitte Bardot îi scrie
premierului Văcăroiu

(pag. 6)

(pag. 10)

Pe mutește...

Alex

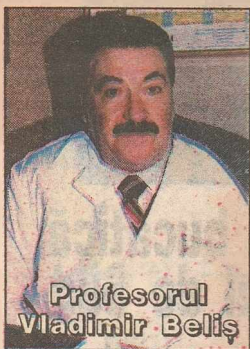
Săptămâna trecută, televiziunile și cotidienele au căm bătut monedă pe un nou subiect: aglomerația de la morgă. Reportaje de senzație cu cadavre în putrefacție și aurolici morți de frig și foame au apărut mai

Peste tot, Poate din morbiditate, dar, în orice caz, fiindcă suntem săptămânal și avem posibilitatea să relatăm un eveniment în ansamblul său, ne-am decis să mergem și să vedem ce se întâmplă la morgă.

Așa cum se cuvine, ne-am aruncat buzduganul și am dat un telefon. Singura cu care am reușit să vorbim a fost o centralistă care ne-a spus: "Încearcă, mami, vino, mami! Poate dai de dom' profesor..." Din răspunsul centralistei, am bănuț că la morgă sunt oameni primitivi.

Profesorul e supărat pe primărie și guvern

Am ajuns cu greu la **Vitan-Bârzești**, unde este **Institutul Medico-Legal "Mina Minovici"**. La poartă, un grup de doamne cu halate lăbărtate de molton încep să se vaite că "auoleu, iar a venit presa" și ne spun că deja le-au plictisit ziaristii. După parlamentări și "săru' mâna", trecem pe lângă un polițist de treabă, care ne ia și el la întrebări.

Profesorul Vladimir Belis

Nu se știe de ce, polițistului îi ieșeau din tocul pistolului niște sârme albe. În cele din urmă, căpătăm un bilet de intrare și nea Popică, un fel de portar, ne conduce în biroul lui dom' profesor. Profesorul Vladimir Belis este considerat drept unul dintre cei mai buni medici legiști din România și este directorul I.M.L. E tentat să ne refuze, dar în cele din urmă acceptă să stea de vorbă și cu noi. Chestiunea cu aglomerația o lămurim relativ repede. Iarna 1995-1996 a fost cea mai dură din iernile prin care a trecut I.M.L. în ultimii ani. Sărăcia și frigul au omorât pe capete. De prin canale și subsoluri, sau pur și simplu de pe stradă, au fost aduse sute de cadavre ale unor oameni

morți de frig, de foame sau din cauza malnutriției dublată de alcoolism.

Morții neidentificați, cei fără familie sau cu familia lipsită de posi-

La morgă sunt oameni primitivi

bilități financiare sunt îngropați pe socoteala primăriei, în cimitirul **Străulești II**. Anul acesta, domnul Halaicu nu a mai făcut față la atâția morți și i-a lăsat în frigiderulele I.M.L. Camera frigorifică a I.M.L., în care pot fi ținute morții o perioadă mai lungă, nu are decât 40 de locuri. Domnul Belis ne spune că are pe cap 147 de cadavre, care țin de primărie. Groparii de la Străulești spun că iarna e greu să lucrezi, că e pământul înghețat, Halaicu nu prea are mijloace de transport și dr. Belis, cu toate că a făcut apeluri pe la asociații umanitare și chiar la Patriarhie, nu prea știe cum să iasă din situația asta. Dacă se încălzește, speră să scape zilnic de câte 15 cadavre și să termine balamucul.

I.M.L. lucrează cu aparatură de pe vremea fondatorului său, dr. Mina Minovici. Trebuie să amintim că dr. Mina Minovici a fondat institutul în anul 1892. După părerea profesorului Belis, medicii legiști români sunt cei mai slab dotați din punct de vedere tehnic din toată Europa. Chiar și în Republica Moldova există aparate mai performante. Cu toate că I.M.L. lucrează pentru Ministerul de Interne și Ministerul de Justiție, nu primește bani decât din bugetul Ministerului Sănătății. Lipsa aparaturii de secol XX îngreunează eliberarea certificatelor medico-legale, examenele toxicologice și cele biocriminalistice. După părerea domnului Belis, pentru a se redresa cât de cât Institutul ar fi nevoie de cel puțin 150.000 de dolari pentru aparatură strict necesară.

"Io nu mă bag în viața mortului"

Se încheie conversația cu domnul Belis și dom' Popică ne conduce spre panoul cu neidentificați. Pe culoare, mirosul de mort ne izbește cu putere, un miros greu, de putrefacție, cum te lovește uneori în halele de carne. Ni se pare că mirosul intră peste tot, în haine, în porii, în plămâni. Trecem pe lângă săli de disecție cu mese de marmură albă, cu urme de sânge. Niște targarii târau tăcuți un cadavru. Lângă panoul cu neidentificați găsim două inscripții halucinante: "Sală aparținătoare cadavre" și "Cadavrele se ridică între orele 8-14". Ne și închipuim că aici rulează un film horror cu cadavre descompuse ce se ridică în capul oaselor și cu aparținători care își iau în stăpânire bunurile. Ne uităm la ceas și răsufletăm ușurați: e trecut de ora 14. Intrăm în

vorbă cu Cristian, asistent-șef la sala de autopsie. Nu vrea să-i dăm numele întreg, nu se lasă fotografiat. Nu vrea să afle colegii copiilor lui cu ce se ocupă. Când vorbește se simte un damf

puternic de votcă. Cristian e un morgist filosof. Oricine rezistă, ca el, 33 de ani în branșă, devine puțin filosof. A învățat să descopere, chiar și când e "pe pilot automat", ce s-a întâmplat cu cadavrul. Înainte de fiecare operație trage sănătos votcă și își transpune mintea sa în "mintea alcoolului". După el, moartea cuiva este "lipsa prezenței lui în atmosferă". Viața e "plăcerea ochiului". Are o întreagă teorie despre ochi. Când iese de la muncă își impune să uite tot și se bucură de tot ce vede. Le ia pe niște laborante cu "tati". Ne mai zice cum fiecărui mort e ca o carte pe care "o deschizi, împreună cu doctorul, o citești, o închizi la loc și rămâi cu

ideea, cu adevărul: de ce a murit". "Adevărul contează pentru noi, nu morții." Ar putea să își dea seama de întreaga istorie a fiecărui mort, totuși nu o face, fiindcă "eu nu mă bag niciodată în viața unui mort".

Un autopsier câștigă cam 280 de mii de lei, cu sporuri cu tot. Noroc că primesc votca pe gratis. Domnul Cristian pleacă fără să dea mâna cu noi, de frică să nu ne facă cumva scârbă.

Calea de întoarcere devine labirint. Culoarele pustii ne conduc spre săli moarte cu mese de fier și, când credeam că am nimerit culoarul, ni se deschid ca într-un evantai niște cripte pustiite. Ne întoarcem, o luăm ba la stânga, ba

la dreapta, și regăsim punctul de reper: o ușă pe al cărei geam putem citi, acum pe dos, "Intrarea persoanelor străine strict interzisă" și trecem pragul înapoi.

La ieșire, ne mai uităm puțin la Mina Minovici. Și el ne trimite, din poză, o privire înțepoșată și blândă.

Polițistul de pază face puțină politică cu noi și ne spune cât de groaznic e vara, când se desfundă canalele de scurgere ale morgii.

Luăm mașina 102, apoi metroul. În metrou ne mirosim insistent hainele, ne mirosim unul pe altul și strâmbăm din nas.

**TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■**

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director economic: **DUMITRU CIUREA**

Director juridic - personal: **CORNELIU OLTEANU**

Director difuzare: **MANUELA VASILIU ARION**

Secretariat: **Mihaela Caroline Mușat** 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: **RĂZVAN DUMITRESCU**

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ **POLITICĂ** - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zorojanu

■ **EXTERNE** - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ **CULTURĂ** - Remus Andrei Ion

■ **SOCIAL** - Alexandru Arion, Luci Ștefanovici, Claudia Totir

■ **SPORT** - Pompiliu L. Dumitrescu

■ **REPORTERI SPECIALI** - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,

Horia Turcanu

■ **INVESTIGAȚII** - Matei Dumitru

■ **FOTOREPORTERI** - Petre Cojocariu, Laura Dobre, Florin Ionță

■ **CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ**: Pașcu Balaci, Ion Ceaciru

■ **CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE**: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănălă (SUA)

■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** - Crina Gorgoi

■ **CORECTURĂ** - Angela Ștefănescu

BIS
magazin

Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**

REBUS
REBUSACHE

INTEGRAMA
Maxi - Skandy

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA
PENSIONARILOR

Redactor șef: **BRÎNDUȘA NICOLAE**

Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

SEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu
TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel,
Maria Călin, Nicoleta Burtea, Cezar Munteanu,
Doru Vintilă
DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,
Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu,
Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie,
Nicolae Șerban

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Elena Anghel,

Gabriela Ionescu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan, Mircea Popa, Marian Băicoianu;

Liliana Crețu

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

Tipar realizat la: **Tipografia ANA**

Revista **FLACĂRA** utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

C. O. MTEK
EXPOSITIONSCERF
'96

vă așteaptă la cea de-a cincea ediție a

Computers and Electronics Romanian FairCea mai importantă expoziție specializată de
tehnică de calcul (hardware și software), electronică,
birotică și telecomunicații

București, România

7-11 mai 1996

Pentru informații suplimentare sunați la telefon / fax : 633.12.50; 312.82.81

**50 de ani de la nașterea
primului calculator electronic.
20 de ani de la înființarea
COMPUTERLAND**

Anul acesta în februarie se împlinesc 50 de ani de când Mauchly și Eckert au realizat primul calculator electronic din lume, deschizând noi frontiere dezvoltării tehnologice și economice ale perioadei care avea să fie supranumită și "era informației".

La început, Mauchly a analizat posibilitatea unei mașini analogice. Era familiarizat cu analizatorul diferențial al lui Bush (care dăduse rezultate foarte bune la crearea tabelelor balistice), dar își dădea seama că avea de întâmpinat probleme formidabile, posibil de nesurmontat, în dezvoltarea ulterioară a unui astfel de calculator. O mașină digitală se impunea așadar de la sine, și în optica lui Mauchly aceasta trebuia să fie o mașină electronică. În același timp, la Moore School se afla un inginer în vârstă de 22 de ani - J. Presper Eckert - care nu numai că împărțasea ideile sale asupra viitorului lămpilor electronice, dar avea și câteva idei îndrăznețe despre felul cum un sistem format din astfel de piese ar putea funcționa. Împreună, aceștia au depus un plan detaliat al proiectului unei astfel de mașini, obținând o finanțare de 400.000 dolari din partea guvernului federal.

Din momentul demarării proiectului, probleme noi și dificile nu au întârziat să apară. Nici unul dintre aceștia nu avea experiențe anterioare în ceea ce privește funcționarea unei mașinării cu mai mult de câteva sute de lămpi. Mai mult decât atât, aceștia nu au beneficiat de experiența echipei lui Bletchley din Anglia, despre a cărei existență se pare că nu aflaseră. Treizeci de luni mai târziu, după o muncă de 24 de ore din 24, primul calculator electronic - ENIAC (Electronic Numerical Integrator and Calculator) - a fost asamblat și pus în funcțiune în februarie 1946. Deși lucra în bază zecimală, acesta avea aproape toate caracteristicile calculatoarelor din ziua de astăzi, cu o singură excepție. Era imens - cântărea 30 de tone, umplea spațiul unei camere și folosea nu mai puțin de... 18.000 tuburi cu vid. Necesarul de energie putea ține ocupat fără probleme un generator electric de mică putere, iar problemele generate de supraîncălzirea lămpilor creau dificultăți majore în ceea ce privește sistemul de răcire. Nu-i mai puțin adevărat că acesta

funcționa, și încă cu o viteză foarte mare.

La o demonstrație publică specială în 1946, când presei i-a fost arătat ceea ce a fost considerat primul și unicul calculator electronic, ENIAC a fost programat să multiplice numărul 96367 cu el însuși de 5000 de ori și un reporter a apăsă pe buton pentru a-l porni, computerul s-a achitat de această sarcină în mai puțin de jumătate de secundă, determinând pe unul dintre ziaristi să afirme că ENIAC operează "mai repede ca gândul". Și într-adevăr, dacă luăm ca principal criteriu viteza de procesare, atunci ENIAC a făcut un salt uriaș față de creierul uman ai cărui neuroni realizează doar câteva sute de cicluri pe secundă. Acesta lucra în mod constant cu valori de zeci de mii de operații pe secundă, și diferența dintre viteza umană de procesare a informației și cea a calculatorului și mașină devenea irecuperabilă.

ENIAC era așadar gata să genereze tabele balistice și să lucreze la prevederea vremii, dar adeseori tuburile nefiabile trebuiau înlocuite. Limitările acestuia erau evidente pentru Eckert și Mauchly. În mod particular, ENIAC avea o memorie disproporționat de mică pentru capacitatea sa de calcul. Aceasta ducea la dificultăți majore în schimbarea de la o sarcină la alta, care necesita la acea vreme un specialist care să reprogrameze calculatorul prin reconfigurarea cablării interioare.

Rezolvarea acestor probleme ar fi putut dura cu mult mai mult timp dacă nu s-ar fi realizat întâmplător întâlnirea între două dintre cele mai pregnante figuri din domeniu. În timp ce aștepta un tren în Aberdeen în 1945, unul din membrii echipei de proiectanți - Herman Goldstine - s-a lovit de faimosul matematician John Von Neumann. Acesta din urmă era foarte nemulțumit de posibilitățile de satisfacere a cerințelor de calcul implicate de matematica avansată aplicată la cercetarea armelor atomice. Interesul acestuia a crescut foarte mult când Goldstine i-a dezvăluit intenția de a construi pe ENIAC și, deși nu a apucat să-l folosească pentru bomba atomică, dorința de a utiliza o unealtă performantă în calculele ulterioare pentru bomba cu hidrogen i-a întreținut viu interesul peste ani. Astfel

se face că în 1946 Von Neumann devine consultant special al echipei lui Moore, care la acea dată începuse lucrul la un nou computer - EDVAC. Acesta aduce cu sine un concept care va revoluționa calculatorul prin prisma posibilității acestuia de utilizare - acela de stocare a programelor. Prin aceasta un calculator nu mai trebuia reprogramat pentru fiecare sarcină în parte, ci putea face față unui șir mare de sarcini, rezolvate de acele programe implementate "a priori". Până aproape de zilele noastre, arhitectura logică imaginată de Von Neumann a fost baza organizării interne pentru generațiile de calculatoare care au urmat.

Corporația ComputerLand a fost fondată în Statele Unite în anul 1976, înainte ca IBM să lanseze primul calculator personal. Născută într-o epocă a avântului informațional, ComputerLand s-a dezvoltat într-un ritm susținut, dezvoltând o rețea de distribuție de aproape 600 de centre în peste 60 de țări de pe toate continentele. Atentă la evoluția nevoilor informatice ale clienților, încercând mereu să anticipeze și să surprindă viitorul, ComputerLand a rezistat tuturor rupturilor și schimbărilor imprevizibile pe care tehnologia informației le-a generat de-a lungul timpului. Semnificația celor douăzeci de ani de existență este cu atât mai mare dacă luăm în considerare că în prezent durata medie de viață a unei generații de calculatoare este de numai... 18 luni. Sărbătorim așadar în acest an cincizeci de ani de când primul calculator a dat naștere la revoluția informației și douăzeci de ani de la nașterea ComputerLand, adică douăzeci de ani de experiență neîntreruptă în oferta de servicii informatice.

Tot anul acesta se împlinesc 5 ani de când a fost înființată ComputerLand România. Bilanțul la granița unei jumătăți de deceniu de activitate este net favorabil utilizatorilor de tehnologie a informației: produse de cea mai înaltă calitate, servicii ireproșabile, timp minim de răspuns, profesionalism, amabilitate, competență. La urma urmei, cea mai importantă realizare pentru ComputerLand România în acești cinci ani a fost confirmarea - cu fiecare nouă comandă - a satisfacției clienților săi.

O ceață tot mai deasă

Pe măsură ce ne apropiem de alegeri, scena politică devine tot mai agitată și mai surprinzătoare. Aproape fiecare zi ne aduce noutăți care riscă să te lase cu gura căscată. După ce 1995 a fost anul marilor rupturi de alianțe (evadarea a trei partide din CDR și distanțarea PDSR față de PRM), anul electoral a debutat cu năucitoarea infuzie de sportivi, lideri sindicali, cântăreți și actori - inclusiv comici! - în diverse partide, mai ales în cel de guvernământ, mișcare dublată de migrarea câtorva ziariști în zona politică declarată. Au urmat informațiile confuze despre un eventual pact CDR-USD (sprijin reciproc în turul doi), invazia de candidați la președinție, discuțiile aprinse pe marginea legii partidelor (propunerile au ajuns până la un prag minim de 30.000 membri!) și, ca o consecință logică, alerta formațiunilor care riscă nu să nu prindă parlamentul, ci chiar să nu mai existe! Pentru unii bate un vânt rece și nici un efort nu e prea mic pentru a rămâne în cărți - dovadă că CVTudor vine în direct la o televiziune particulară după ce ani de zile presa independentă a fost gonită de la conferințele de presă ale PRM. Dincolo, însă, de această frenezie de suprafață - față de care apariția Alternativei României și (re)înființarea Uniunii Social Democrată au trecut nu prea băgate în seamă, deși ar putea aduce unele surprize - trebuie studiate problemele de fond. La patru ani de la elaborarea legii respective, cărțile de alegător au rămas o promisiune (deși se zice că ar fi fost tipărite demult), sub pretextul fantasmagoric că populația nu știe locul lui, mai moare, mai împlinește 18 ani...

La patru ani după ce opoziția a câștigat alegerile locale

(grație marilor orașe), pierzându-le însă pe cele legislative și prezidențiale - caz rar în lume -, toți liderii ei recunosc că ar fi necesar un misionariat la sate și alternative punctuale la soluțiile actualei puteri, dar continuă să-și bazeze mesajele (pre)electorale pe negații: ce n-au făcut ceilalți.

La patru ani după ruptura FSN (PD) - FDSN (PDSR), cele două formațiuni continuă să susțină că de tot ce-a fost rău până atunci e responsabilă exclusiv cealaltă jumătate, în vreme ce toate succesele (?) se datorează numai propriilor jumătăți. De remarcat însă că, exceptând unele ciondăneli fără rezultat (vezi comisia Vonica), nici o dezvăluire gravă, nici o acuzație serioasă n-a fost făcută dintr-o parte în alta, din motive lesne de înțeles...

La patru ani după ce în parlament au ajuns un număr mic de partide și se părea că lucrurile încep să se limpezească, continuă inflația de partide, unele strecurate în legislativ prin migrări sau racolări ulterioare, iar soarta PNL-ului fugat din Convenție nu pare să fi fost un avertisment pentru nimeni. Ideea unității (atât în opoziție, cât și în arcul guvernamental) e mai departe de noi ca oricând - dar nu, Doamne ferește, din motive de diversitate a programelor politice!

În aceste condiții, cetățeanul obișnuit, care are sau nu simpatii inerțiale (cât or mai rezista și acestea), dar care în mod sigur este exasperat de aproape tot ceea ce se întâmplă cu el și în jurul lui, revine, fără să vrea, și fără să fie turmentat - la clasică întrebare: "Eu cu cine votez?" Fericiți cei care au deja un răspuns!

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Rezumat

● Mini-grevă la metrou, maxi-grevă la Rodae Automobile. Vine, vine primăvara...

● S-a născut la Timișoara primul copil fecundat in-vitro în România. Din păcate, doctrina Văcăroiu e fecundată in-vivo.

● Se dau pensii contra cupoane, iar inspectoratul școlar Cluj amenință cu măsuri represive în caz de neîndeplinire a planului la cupoane. Pe când și botezuri-nunții-înmormântări pe bază de cupon?

● Catastrofă aviatică în Republica Dominicană. Un Boeing 757 cade în Atlantic cu 189 persoane la bord - nici un supraviețuitor.

● Ne vizitează președintele Consiliului întrunit al șefilor de state majore ale forțelor armate SUA (lung titlu!), gen. John Shalikashvili. Se zice c-ar fi de bine.

● Declarații contradictorii în CDR referitor la eventualul cartel electoral cu USD.

● Anca Alexandrescu, ex-ziaristă la „Evenimentul zilei”, devine purtătoare de cuvânt a PDSR. Banii n-au miros.

● Drapelul românesc incendiat la Cernăuți în cadrul unui mișing xenofob.

● Turneul Papei în America Latină este presărat cu atentate: împotriva președintelui

din Guatemala, apoi într-o biserică catolică din Managua.

● Printr-o scrisoare, Yasser Arafat cere sprijinul lui Ion Iliescu pentru procesul de pace din Orientul Apropiat. Cum rămâne cu armistițiul dintre guvern și poporul român?

● Aplicația militară chineză din strâmtoarea Taiwan pune în alertă armata SUA.

● Manifestații la Mostar împotriva planului UE de împărțire a orașului între croați și musulmani.

● Dan Pascariu, ex-director al BRCE, demisionează din conducerea Băncii București. Apele lumii bancare rămân agitate.

● RASUB crește tarifele cu 29%. Cum am mai zis, măcar de ne-ar scăpa de toate gunoaiile...

● Victor Ciorbea intră în PNȚCD pentru a putea candida la primăria capitalei.

● Dacă CDR are candidat un sindicalist, PSM avansează un om de afaceri, Mihai

Erbașu! S-a întors lumea cu fundul în sus.

● Parlamentul de la Chișinău respinge inițiativa președintelui Snegur: dincolo de Prut va continua să se vorbească „moldovenească”. Or fi știind ei ceva.

● Horia Rusu este reales președinte executiv al PL '93.

● Explozie ucigașă la Londra: 2 morți, 100 răniți. Autor, firește, IRA.

● Șir de atentate în Alger, soldate cu numeroase victime.

● Prăbușirea unui tunel rutier în Japonia dovedește neputința tehnologiei ultramoderne în asemenea situații.

● Eveniment mass-media: CVTudor acceptă să vină în direct la Pro TV, în dialog cu Ilie Șerbănescu. Ce-a spus tribunul se poate rezuma la „Eu n-aș vrea să înjur, da' nu mă pot abține”.

(TCZ)

Comunicat important de la A.P.C.A. București

Ca urmare a respingerii de către CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE a cererii guvernului de strămutare a procesului autoturismelor la o altă Curte de Apel din țară, procesul s-a repus pe rol de către CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, care a fixat termenul de judecată pentru ziua de 21 martie 1996 ora 8.00 la această instanță.

Totodată A.P.C.A. București anunță pe membrii săi că datorită reorganizării Centralei BANC-POST București, filiala Grivița a acestei Bănci, prin adresa nr. 2 din 14.02.1996 ne-a făcut cunoscut că noul nostru cont deschis la această filială este în prezent următorul: 4510-1270-40000-372.

Cotizația pe anul 1996 s-a fixat la 3000 lei și aceasta se poate depune, prin mandat postal, la orice oficiu postal, pe numele A.P.C.A. București în contul susmenționat, deschis la BANC-POST filiala Grivița Sectorul 1 București. Precizăm că cei care au achitat cotizațiile pe anii 1995 și 1996 în alte conturi, acestea vor fi dirijate de către Bancă în contul A.P.C.A.

PREȘEDINTELE A.P.C.A. BUCUREȘTI,
ȘARPE CONSTANTIN

Evenimente mari, evenimente mici

Ce aude unicornul

Moșteniri rezolvate și moșteniri nerezolvate

Ne-ar fi plăcut ca dl Richard Holbrooke, adjunctul secretarului de stat al SUA, să fi fost în momentul venirii în vizită în România bine înfipt pe post la el acasă, având mari perspective, și nu în pragul retragerii sale de la Departamentul de Stat. Atunci, desigur, și spusele lui ar fi avut o altă greutate. Dar, în fine, așa a fost să fie, trebuie să luăm lucrurile cum sunt. Și vorbele oaspetelui așijderea, adică sub beneficiu de inventar. Ceea ce nu înseamnă că nu trebuie să le analizăm.

Mai întâi, una caldă - dl Holbrooke a reafirmat poziția Statelor Unite și a partenerilor ei din NATO față de intrarea fostelor țări socialiste europene în Alianță. „Nu vom opri extinderea NATO - a subliniat domnia sa - și nici nu o vom încetini. Extinderea NATO nu este îndreptată împotriva Rusiei, ci este necesară pentru stabilitatea Europei Centrale. Desigur, politica americană față de Rusia nu trebuie în nici un caz să reinvie perioada războiului rece. Eu cred că rușii vor înțelege până la urmă această necesitate”. Să sperăm că așa va fi. Oricum, consecvența cu care Washingtonul se pronunță pentru lărgirea NATO, în pofida puternicei împotriviri a Moscovei, este pentru noi reconfortantă.

Iată însă că dl Holbrooke, solicitat să-și spună cuvântul asupra unor probleme privind relațiile României cu vecinii și tratatele neîncheiate încă, a spus, printre altele: „A sosit timpul ca țările din Europa Centrală să-și soluționeze moștenirile nerezolvate de pe urma tragediilor acestui secol, fie ele tratatele de la Versailles și Trianon, al doilea război mondial, războiul rece sau dezmembrarea imperiului sovietic. Toate acestea, și altele, au lăsat în urma lor moșteniri dureroase, care trebuie rezolvate. Noi încurajăm și sprijinim toate țările din regiune în această privință”. Chiar demisionar fiind, un ministru adjunct de externe al Statelor Unite, atâta vreme cât mai vorbește în numele țării sale, trebuie să fie foarte atent, să distingă negrul de alb și grăul de neghină. Or, dl Holbrooke pare a-și fi pierdut mult

prea repede această capacitate de selecție. Căci, dacă printre tragediile acestui secol pot fi enumerate al doilea război mondial (pentru toate suferințele pricinuite popoarelor din țările angrenate în el și pentru că unele din efectele lui, rezultate din punerea în aplicare a pactului Ribbentrop-Molotov, n-au fost lichidate nici până azi) și „războiul rece” (pentru asuprirea națiunilor subjugate de Moscova), nu este deloc limpede pentru ce tot tragedie este considerată și dezmembrarea fostului imperiu sovietic. Tragedie pentru cine? Pentru Rusia? Pentru Europa? Pentru America? Ori, poate, pentru fostele componente ale URSS care au devenit state independente?

Dar, după cum se observă din citatul reprodus mai înainte, prestația cu care dl Holbrooke lasă perplex mapamondul este includerea printre tragediile secolului nostru, tragedii ce au lăsat „moșteniri nerezolvate”, și tratatele de la Versailles și Trianon. Și pornind de aici, demnitarul american îndeamnă, firește, țările din Europa Centrală să-și soluționeze respectivele moșteniri. În realitate, de pe urma tratatelor de la Versailles și Trianon nu există nici o „moștenire nerezolvată”, oricât de mulți nostalgici după imperiul austro-ungar s-ar afla. În momentul de față, singurele moșteniri nerezolvate în Europa fostă comunistă sunt (dacă exceptăm vulcanul încă nestins de tot din spațiul vechii Iugoslavii) cele decurgând din pactul Ribbentrop-Molotov. Altele nu există.

Desigur, fiindcă dau apă la moară iredentiștilor și extremiștilor maghiari, aserțiunile adjunctului secretarului de stat american sunt cu totul regretabile. Dar ele nu trebuie luate în tragic. Apa la moară pe care ele o dau revizionistilor unguri este cu totul firavă. N-au putut aceștia din urmă să anuleze Versailles-ul și Trianon-ul cu sprijinul unor fâheri, duci, și tătuci, n-o vor putea face nici cu ajutorul dlui Holbrooke. Suntem convinși că acela care-i va urma în funcție va fi mai tare la istorie. Și la politică.

ION D. GOIA ■

Directorul Institutului de Matematică nu vede în SRI un dușman

■ Evacuarea matematicienilor s-ar datora, după părerea sa, excluderii din instituție a lui Zoe Ceașescu

Institutul de Matematică al Academiei Române, situat pe Calea Griviței la nr. 21, în imediata apropiere a Căii Victoriei, a intrat de la un timp în vizorul Ministerului de Interne și, mai nou, în atenția SRI-ului. Apropierea alegerilor ar fi pentru unii cauza foamei de spații a acestei instituții conduse de dl Virgil Măgureanu. În Flacăra am semnalat modul în care SRI-ul a acaparat etaje întregi ale unor clădiri amplasate în zonele centrale ale marilor orașe. Institutul de Matematică este însă un caz aparte. Construit special pentru matematicieni, cu spații mici, în care nu pot lucra decât unul sau maximum doi oameni, el se află relativ aproape de Facultatea de Matematică, facultate cu care angajații institutului mențin o strânsă legătură. Dacă nu ar fi apărut în același timp cu încercarea de evacuare a matematicienilor seria de scandaluri, demiteri, concursuri și destituirii din Ministerul Comunicațiilor, poate că acest episod ar fi fost trecut cu vederea, ca și multe altele. Spre deosebire de alte cazuri, Institutul de Matematică deține cel mai important nod de poștă electronică din țară, fiind legat prin satelit printr-un sistem de calculatoare cu toate marile metropole ale lumii.

Pentru elucidarea misterului ce

plutește încă în această zonă i-am solicitat un interviu directorului institutului, dl Gheorghe Gusi, matematician de prestigiu al școlii românești.

Rep. - Dle profesor, de unde credeți că a apărut acest interes al SRI-ului pentru clădirea Institutului de Matematică?

G.G. - Nu cred că SRI-ul are vreo vină aici. Sincer să fiu, adevăratul vinovat este Secretariatul general al Guvernului. Toată povestea a apărut prin ianuarie '94, când am primit o înștiințare de la dl Hrebenciuc. Am apelat la televiziune și totul s-a liniștit. În '95 însă, printr-o hotărâre ticăloasă, același Secretariat general al Guvernului a atribuit clădirea Ministerului de Interne. Am luat legătura cu ministrul Tărăcilă, mi s-a spus că ei nu au nevoie de clădire, iar lucrurile s-au liniștit din nou. La 1 septembrie '95 a apărut însă SRI-ul. Mi s-a cerut să eliberăm clădirea, am refuzat, iar apoi au apărut niște colonei care ne-au oferit la schimb niște clădiri, am refuzat, apoi au trecut la măsuri de forță, au oprit lifturile și ne-au făcut alte mici șicane de genul acesta. A fost și dl Măgureanu, care a avut ocazia astfel să urce 7 etaje pe scări în compania unuia din cei mai distinși matematicieni ai noștri, profesorul Constantinescu, în

vârstă de 75 de ani. Am fost sunat eu de Ulieriu și, după scandalul de presă ce a urmat și după intervenția pe care am făcut-o prin președintele Academiei, la președintele Ilescu, totul s-a liniștit oarecum. Nu am câștigat bătaia, dar nici nu am pierdut-o. Cert este însă că deocamdată clădirea este a MI-ului.

Rep. - Credeți că ar putea exista un interes al SRI-ului pentru nodul de telecomunicații al institutului?

G.G. - Nu cred! Ei nu au acces la poșta noastră electronică și nici nu pot avea. Noi avem o rețea de calculatoare legată la un sistem internațional care ne aduce mari economii de bani și de timp. Avem legături cu exteriorul, nu cu interiorul. Nu cred că de aici ar porni interesul SRI-ului. Că e avid de spații mai mult ca MI-ul, e cert.

Rep. - De unde această dorință a Guvernului de evacuare a celui mai mare institut de matematică din țară?

G.G. - Cred că e vorba de răzbunare. Trecând peste acest personaj sinistru care este Cozmîncă, cred că unii nu pot uita cum am îndepărtat-o din institut pe Zoe Ceașescu. Înainte de '89 ea a fost șefă la INCREST. După reînființarea institutului ea a fost închisă. Nu cred că ar fi meritat acest lucru, că doar nu ea a subminat economia națională. A fost

eliberată și a încercat să se întoarcă în rândul matematicienilor. Era însă un caz special, fiindcă nimeni nu știa cât valorează ca matematician, ce și cât au lucrat alții. I-am oferit o soluție civilizată. I-am dat o temă pe un an, plătită, și posibilitatea de a se întoarce în cazul în care o face. A refuzat. Apoi au urmat intervențiile, la președintele Academiei și la alții. După ce a văzut că nu prea are de ales a venit cu o hotărâre judecătorească. Degeaba! Colectivul de conducere a refuzat să o primească în alte condiții decât cea oferită de noi, tema! A urmat o perioadă de presiuni, nu fățișe, din partea Academiei, a Curții de Conturi, s-au verificat acte, deconturi și altele. Nu au putut acuza pe nimeni fiindcă noi am avut grijă ca hotărârile serioase să le luăm în colectiv. Nu cred însă că nici ea și nici prietenii ei au uitat.

Rep. - Dle profesor, credeți că alegerile din acest an vor fi corecte?

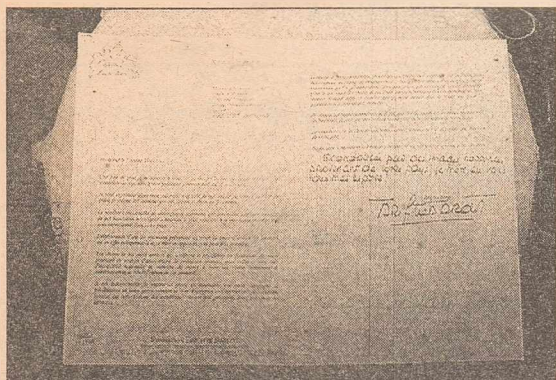
G.G. - Cred că trebuie ca aceste alegeri, centralizarea datelor să se facă în paralel pe calculator. Nu am fost solicitați noi, institutul, dar cred că ar fi posibil. Nici în '90 și nici în '92 nu ne-am implicat cu nimic în verificarea rezultatelor și a modului de calcul fiindcă atunci nu prea aveam cu ce.

MATEI DUMITRU ■

Dna Raluca Monea, traducător și translator la IPROCHIM, locuiește într-o grădină zoologică întoarsă pe dos. Adică într-o garsonieră înghesuită, laolaltă cu cinci pisici și trei câini, pardon, cinci câini, numai că doi sunt plecați în excursie, la bunici. Casa este gospodărită și stăpânită de animale, dna Monea fiind doar decorul unui spectacol de lătrat și mieunat pe mai multe voci.

Când ceri o lege ți se dă Congres

Se zice că fiecare om are ceva sfânt pe lume. Dna Raluca Monea a ridicat protecția animalelor la rangul

de „ceva sfânt”. Ca președinte al Asociației pentru Apărarea Drepturilor Animalelor, dumneaei este un personaj cel puțin incomod, pe adresa oficialităților, desigur. Dacă astăzi merge cu un protest la președintele țării și nu este băgată în seamă, mâine toată Europa știe că dl Iliescu nu iubește animalele, darămite oamenii, după niște calcule sumare. Și când colo, chiar așa, mai spune dna Monea, unde s-a mai pomenit ca o țară fără lege de protecție a animalelor să găzduiască un congres mondial pe tema dată! Nu sună asta a tentativă de impresionare a Occidentului? Ba sună! Drept urmare, dna Monea se ia și de Consiliul Europei, numai că, din păcate, pe „aștia” nu mai are cui să-i reclame: „Suntem informați în legătură cu inițiativa Consiliului Europei de a organiza în 1996 Congresul Mondial pentru Protecția Animalelor în... România! Vă rugăm să luați în considerare faptul că România NU are încă o lege de protecția animalelor, că protestele noastre sunt întotdeauna ignorate, că oficialitățile patronază acte de barbarie organizate (ecarisaje, abatoare, institute de cercetări, grădini zoologice etc.)

Brigitte Bardot îi scrie premierului Văcăroiu. Degeaba!

și că această stare de lucruri trebuie să se schimbe. Noi considerăm scandalos și imoral că o țară să justifice barbaria sub motivul sărăciei și în același timp să cheltuiască miliarde de lei pentru organizarea de congrese internaționale!”

Când cu ranga și stricnina / Unii au filmat la Glină!

Cu o cheltuială enormă de nervi, timp și chiar bani, asociația dnei Monea a câștigat, deja, câteva bătălii. Primarul Crin Halăicu a acceptat să scoată ecarisajul de sub pălăria RASUB-ului și să amenajeze o bază de protecție a câinilor unde bieteile animale sunt vaccinate, castrate și plasate amatorilor. S-a abrogat Legea 25 care prevedea, printre altele, că nu poți să ai un câine în apartament fără acordul tuturor locatarilor din bloc. S-a demarat o campanie de sterilizare a maidanezilor, iar suprimarea lor se aplică numai în caz de boală și fără stricnina. Foarte mulți câini au deja o identitate, dovedită cu legitimație și medalion ș.a.m.d. Războiul pentru protecția animalelor însă este departe de a fi câștigat.

Dna Raluca Monea nu pricepe de ce România nu a ratificat Convenția 125, cu privire la protecția animalelor, deși, în calitate de membru al Consiliului Europei, era obligată la acest act. Să existe oareșce motive economice? Iubitorii de animale cred că da, de vreme ce ei știu că Protan-ul folosește ca materie primă și câini și pisici. Apoi mai sunt ecarisajele din țară, specializate în barbarii, și grădinile zoologice cu animale înfometate și chinuite în ultimul hal. Mai nou, ca să se distreze și să adune ceva măruntiș, câțiva bruneți de tranziție s-au calificat în lupte de câini. Spectacolele de acest gen îți fac părul măciucă. Bieteile animale sunt hărțuite până la sânge, până ce dintr-un câine nu mai rămâne decât o adunătură de carne, bună de strâns

cu fărâșul. Martorii luptelor cu câinii din Bucur Obor, Tei și Alea Circului spun că polițiștii nu intervin niciodată. Conform HG 794/1993, privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la normele sanitar-veterinare, barbariile amintite au amenzi cu multe zerouri. Dar cine mai are timp și de asta? Dna Monea, bineînțeles! Pentru că, să fim bine înțeleși, dumneaei n-o să aibă somn atâta vreme cât animalele sunt tratate cu băte, pietre

donează animalele și pentru că nu au bani de taxă. Hai să zicem că 20.000 lei pe an nu înseamnă enorm, da' sunt oameni care au zece câini! De unde să scoată atâția bani? Cu promisiunile dlui avocat Cervenii, Asociația pentru Apărarea Drepturilor Animalelor încearcă să rezolve, în justiție, abrogarea taxei pe câini. Să vedem ce-o fi, că actualii guvernanți nu se dau în vânt de dragul câinilor. Brigitte Bardot, o mare iubitoare de

Fotografie de LAURA DOBRE

și răngi. Nu i se pare normal ca un câine să fie omorât, dacă, din întâmplare, mușcă, iar un om specializat în maltratarea câinilor să nu pătească nimic. Nu-i de mirare că străinii ne-au pus ștampilă de barbari, după reportajele filmate prin ecarisajele românești, și că în Grecia circulă pe post de horror, interzis copiilor și bolnavilor de inimă, o casetă înregistrată la Glină, cu moarte de câine, prin răngi. De aici și bănuiala dnei Monea că s-ar putea să mai existe, pe ici pe colo, ceva ecarisaje secrete. Da' tot e bine, că ni s-au pus taxe pe câini. Dna Raluca Monea sare ca arșă, aoleo, dacă ați ști: „Chestia asta e anticonstituțională, cum să plătești taxă pentru ceva care nu aduce venit? Așa se descurajează și adopția într-o țară în care, vedeți, e inflație de câini. Oamenii își aban-

animale, i-a scris chiar premierului Văcăroiu, la 15 martie 1995, în ideea de-a-l sensibiliza pe tema dată. Da' de unde! „Porcul nici măcar nu i-a răspuns - zice dna Monea, că noi nu ofensăm autoritățile - deși trebuia să se deranjeze, măcar pentru faptul că i-a scris o femeie celebră, o mare actriță a lumii!”

Aleluia cu împușcături

În 23 august 1995, în jurul orei 16, la Mănăstirea Cernica s-au auzit împușcături. Dna Liana Enache, salariată la Agenția CEC „Liviu Rebreanu”, spune că o mai tulbură și acum șocul aceluia masacru. O femeie în vârstă i-a spus să fie atentă, că și câinii se împușcă, nu-i așa? Chiar lângă intrarea în mănăstire, doi bărbați mângâiau un câine. Apoi îl împușcau. Apoi altul la rând. Credincioșii se cruceau, strigau că nu se poate așa, vânătorii își vedeau de treabă, câinii se vâitau până la moarte. Slujba în mănăstire era dublată de împușcături. Când a ajuns în fața preotului, ca să mărturisească, dna Enache aproape că nu mai avea glas: „M-am adresat acestuia întrebându-l cum este posibil să se împuște câini în curtea unui lăcaș sfânt, în plină zi, când în Biblie se spune că sunt ființe lăsate de la Dumnezeu, fără apărare, de care să avem grijă. Părintele a ieșit din biserică și a zis să nu se mai tragă. Apoi tot el mi-a motivat situația, că la mănăstire vin turiști și oare ce vor zice aceștia când vor vedea câini tolanți pe iarbă? Așa o fi, dar chiar trebuiau împușcați? Și în curtea unei mănăstiri, cu acordul unui preot?”

LILIANA PETRUȘ

Spre deosebire de alți președinți, de țară sau de bloc, dna Raluca Monea încearcă să convingă prin exemplul personal. Garsoniera unde locuiește și dumneaei, prin bunăvoința animalelor, nu altfel, poate fi un fel de rai al câinilor și al pisicilor, la scară redusă. Animalele au voie să facă orice, de la ros haine până la sărituri peste etajere și crățiți. Revistele și cărțile sunt protejate cu niște cartoane, că nu înțelege ea pisica ce-i cu literatura. Așa că roade la carton și se plictisește până ajunge la coperte. Dna Monea se simte bine și pe post de pernă, doarme cu cinci pisici pe stomac și cu trei câini pe picioare. Nu mănâncă decât după ce s-au saturat animalele, nu bea apă decât după ce lor nu le mai este sete, nu stă de vorbă cu vecini sau ziaristi decât după ce câinii și pisicile au terminat ce-au avut de spus, respectiv de lătrat și mieunat. Să te ferească Dumnezeu să intri în acest spațiu fără să iubești animalele!

Constantin Ticu Dumitrescu:

„Trebuie tratate cauzele crizei, nu efectele ei”

Din „conflictur”
Iliescu-Vadim
au câștigat
amândoi

— Vă aflați în grevă parlamentară pentru un proiect de lege vizând publicarea eventualelor dosare de colaboratori ai Securității ale actualilor parlamentari. Unii văd aici intenții revanșarde...

— Noi, foștii deținuți politici, nu suntem pentru culpa colectivă. Au fost membri de partid care au riscat pentru noi ca să putem câștiga o pâine — directorului meu de șantier ar trebui să-i ridic o statuie!

După cum l-am ales candidat pe Constantinescu, care a fost membru de partid! Eu m-am întâlnit cu oameni care m-au judecat, azi sunt generali, am stat de vorbă și i-am zămbit celui care la proces s-a purtat ca un călău cu mine. Nici măcar nu l-am înjurat, să mă răcoresc. Dar cum să-i lași pe col. Briceag sau col. Crăciun, criminali notorii, neaduși în fața justiției?! Oamenii care n-au realizat adevărata față a comunismului trebuie să înțeleagă și să se cutremure măcar acum. Legea nu are nimic punitiv în ea, dar ar stopa comerțul și șantajul cu dosare care e stăpânit tot de putere. Conflictul Iliescu - Vadim e o diversiune din care amândoi au avut de câștigat. Pe primul nu-l mai atacă nimeni, de teamă să nu fie asimilat cu „România Mare”, și în Occident e mediatizat că se luptă cu extremiștii! Iar Vadim a sărit în sondaje de la 3% la 7%, pentru că o parte a proletariatului îl vede ca pe un gladiator care se luptă și cu Iliescu, și cu Măgureanu, și cu Opoziția! Legea ar risipi această confuzie științific întreținută. De ce să mă agăț eu toată ziua de dl col. Ștefan David, care a purtat uniformă de securist și e acum oaia neagră, că-l cunoaște toată lumea — în vreme ce foști ofițeri acoperiți s-ar putea să fie în Senat sau Guvern? Nu vrem să „le luăm gâtul”, doar să-i cunoaștem. Claudiu Iordache (care a avut o inițiativă similară în Cameră) m-a prevenit: „Nu știți în ce vă băgați: sunt oameni care de-atunci nu-mi mai dau bună ziua”. Am verificat și pe pielea mea, inclusiv din tabăra așa-zisilor prieteni... Iar președintele meu de Senat n-a avut nici măcar delicatetea unui răspuns: nu suntem de acord, nu vă dăm salariul — ce cred ei acolo, dar să răspundă ceva!

Legea 18
a „lucrat”
în favoarea noastră

— Ce-a pierdut și ce-a câștigat CDR prin plecarea celor trei partide?

— Am pierdut un segment electoral fără mare pondere și care riscă acum să nu mai aibă reprezentare electorală. Ceea ce atrage electoratul este ideea de unitate a opoziției — nici unul din partidele aflate azi în CDR nu înseamnă nimic de sine stătător. Am câștigat în concretețea acțiunilor politice, în fermitatea decizională. Înainte discuțiile erau foarte tensionate, uneori iscate din nimic, parcă ar fi fost provocate — lucru care nu se mai întâmplă azi, când dialogul este la obiect, chiar dacă există controverse.

— În '92 opoziția a câștigat alegerile locale și le-a pierdut pe cele generale — ce învățăminte ați tras? Cu ce va diferi mesajul electoral în '96?

— Campania pentru legislative va trebui dusă independent de cea pentru prezidențiale. Ideal ar fi ca datele alegerilor să fie diferite, pentru că PDSR-ul e asimilat cu Ion Iliescu. Mesajul electoral trebuie să se bazeze pe un program concret, cu alternative punctuale la toate marile probleme ale cetățenilor. „Contractul cu România” este un manifest electoral care

pune degetul pe toate rănilile. Chiar dacă nu toate problemele se vor rezolva la termenele avansate, după șase ani de nimic oamenii ar vedea în sfârșit ceva. Acea vorbă a dlui Iliescu, „să fiarbă în suc propriu”, s-a aplicat la nivel național pentru că, la fel ca și Ceaușescu, domnia-sa consideră poporul român incapabil de acțiuni coerente.

— În '92 ați câștigat în marile orașe; ce-ați făcut între timp pentru a cuceri electoratul rural?

— Da, locuitorii orașelor au fost cei mai bine informați și nivelul lor politic — indiferent de profesia lor — e altul decât cel al bietului țărăn căruia îi spune primarul „Cu ăla să votezi!” Ar trebui să facem un adevărat misionarism la sate, unde TVR a avut un efect de-a dreptul hipnotic: l-au văzut acolo, zilnic, pe „nea Ionică” și cu asta basta, la el

Constantin Ticu Dumitrescu s-a născut la 27 mai 1928 în satul Fânari, județul Prahova. A intrat în 1945 în organizația de tineret a PNT, ceea ce i-a atras arestări în '45, '46, '49-'53, '58-'64. În afara celor zece ani de detenție a avut un an și jumătate de domiciliu obligatoriu și 7 ani viață de fugar. Student la Drept, i s-a interzis continuarea studiilor, fiind exmatriculat pentru „activitate antidemocratică”. A lucrat în construcții forestiere, pe un șantier unde o treime din oameni erau foști deținuți politici. Căsătorit din 1962, are o fiică, absolventă de Drept. Membru al PNTCD, președinte al AFDPR, senator, președinte al Comisiei pentru cercetarea abuzurilor. „Tot ce-am făcut, am făcut la lumina zilei. Constructor fiind, am realizat că pe mocirlă nu se poate ridica nimic — de aceea avem nevoie de o asanare morală”.

se închină ca la icoane. Numai că în favoarea noastră a „lucrat” Legea 18: dacă în '90-'91 țărănul nu-și redescoperise simțul proprietății, acum fiecare brazdă conținea și s-au acumulat foarte multe nemulțumiri.

Cu fiecare nouă generație de alegători scad șansele nostalgicilor

— Care credeți că vor fi noutățile și surprizele electorale ale celorlalte forțe politice?

— Noutățile nu pot fi decât conjuncturale și oportuniste. Criza socială, politică, economică, culturală nu e o noutate, ea durează de jumătate de secol și e nevoie de o schimbare radicală, de o voință politică reală care să îi trateze cauzele, nu efectele.

— Pe fondul nemulțumirilor e așteptată o ascensiune a stângii.

— Mizeria menține confuzia și este cel mai mare aliat al stângii totalitare — pentru că la noi nu se poate vorbi decât de un comunism coafat, fardat cu perestroika.

— Deci nu avem și o stângă occidentală, modernă?

— Eu nu o văd. Am fost și suntem prea ancorati în mentalitatea trecutului. Uitați-vă la președinte: pe 5 decembrie '91, când organizațiile revoluționare au fost invitate la Cotroceni, nu a permis decât prezența presei obediente — or, exact același lucru se repetă acum!

— Dacă opoziția va câștiga alegerile, când și cum se va simți asta?

— Evident, actuala situație a țării nu permite salturi spectaculoase. Dar oamenii ar simți că libertatea nu e un slogan, că separarea puterilor începe să funcționeze, că reforma înseamnă progres, că președintele și premierul nu mai sunt atoateștiutori și atotputernici, înconjurați de coloane motorizate și predați de blocări ale circulației terestre sau aeriene — știu ce spun, eram cu doi consilieri CE la Satu Mare și trebuia să zburăm la Baia Mare dar am rămas închiși o oră, în toiul verii, pentru că nu decolase dl Văcăroiu de la Otopeni! I-am și spus-o, și și-a dat cuvântul că habar n-avea... Oamenii ar mai simți că se poate stopa corupția cu ajutorul unei justiții neaservite politic. Mai mulți cunoscute din justiție mi-au relatat că în cabinetele judecătorilor se discută la modul „Vedeți că aveți cazul lui ăla, care e din Convenție...”. S-a cernut bine până s-au acordat inamovibilitățile, mulți au trebuit să dea dovezi că rămân atașați puterii.

— Aveți un trecut încărcat și un prezent agitat — cum priviți viitorul?

— Sunt optimist: lucrurile merg indiscutabil spre bine pentru că fiecare generație care intră în joc electoral e defavorabilă comunismului. Cu fiecare nouă generație de alegători scad șansele nostalgicilor.

— Ce regretați cel mai mult?

— Cel mai mult regret că președintele Coposu nu mai este printre noi.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Diviziunea muncii la comuniști

— E normal ca o asociație nedoctrinară să se implice în politică? Bănuiesc că nu toți foștii deținuți politici au aceeași orientare.

— Puneți fals problema. Ei s-au implicat nu de azi — de ieri, ci de o jumătate de veac, când s-au opus instaurării comunismului. Evident că nu toți foștii deținuți politici au fost membri ai aceluiași partid, dar și azi împărțăm același crez: respingerea oricărei forme de totalitarism.

— Foștii membri ai CPEX se consideră și ei deținuți politici. Cum priviți cererile lor de grațiere?

— Sunt victimele propriului lor aparat. Faptul că nu au avut parte de un proces adevărat — cazul soților Ceaușescu — demonstrează că justiția comunistă, care e propria lor creație, nu e decât un instrument politic exersat în simulacre judiciare. Cererile de grațiere se adresează foștilor tovarăși de drum care au rămas în fruntea țării. E tragi-comic: unii au ajuns președinți, iar alții în boxa acuzațiilor sau, mai rău, la Ghencea. Poate o fi asta o diviziune a muncii... De altfel, nici nu prea mai sunt în închisori, așa încât se pare că vor o reabilitare juridică!

Am ajuns în Brazilia în mod obișnuit, cu avionul. O invitație la Festivalul Internațional de Teatru de la Londrina, dublată de selecția la Seminarul tinerilor critici de teatru, organizat de Asociația Internațională a Criticilor de Teatru, m-au dus pe Coasta de est a Americii de Sud. Londrina, care înseamnă chiar Mica Londră, este un oraș născut acum 60 de ani, în preajma unei plantații de cafea. Este chiar pe Tropicul de Sud, nu se poate lăuda cu cine știe de minunății, dar și-a câștigat faima internațională datorită celebrei firme de cafea „Cacique” și, mai recent, a festivalului de teatru. Într-o seară am plecat din Londrina ca să văd Cataractele de pe Iguaçu.

Un autocar care merge ca pe apă

Am traversat Brazilia de-a latul într-un autocar Volvo, toată noaptea. Am plecat singur și cu oarecare teamă. Toată lumea mi-a spus să fiu atent la hoți, mișună peste tot, umblă în gașcă, trec pe lângă tine și te trezești fără geantă și cu buzunarele goale. Asta e o schemă mai dură decât cea din autobuzele din București. Noaptea am dormit într-un autocar luxos care mergea ca pe apă. Ajuns însă la Foz Do Iguaçu mi-au trecut prin minte, imediat, toate poveștile despre hoții brazilieni. Era puțin după ora 6 și mă aflam după unii într-o autogară internațională. Ceva vopsit în verde, foarte mult verde, îmbăcsit, oameni și bagaje, o singură toaletă, cu plată, unde se stă la coadă. Singura diferență între autogara internațională Iguaçu și gara plină de

navetiști de la „23 august” - Faur era tocmai această toaletă păzită, cu niște bare la intrare ca la trecerile de la metrou. Un alt loc unde să găsești apă, nici vorbă. Mai erau două spații imense amenajate pentru fast-food: lavoare sparte și jechoase, mese șchioape, scaune unsuroase și doi, trei amărâți care mestecau un hamburger cu cola. Majoritatea călătorilor stăteau în holuri, fiind cu ochii pe bagaje. Când toată lumea îți spune să te ferești de hoți, când în avioane și autobuze primești afișe despre holeră - „Cel mai bun medicament este să fii curat!” - să-ți începi ziua într-un astfel de loc este chiar deprimant.

Am nimerit la un birou de informații turistice cu un angajat buimac care mi-a dat un xerox după o schiță de hartă și niște tarife de autobuz și gata. Dacă aș fi vrut un taxi care să mă plimbe toată ziua pentru 100-120 de dolari, ar mai fi fost ceva de vorbit.

Aveam o zi întreagă să văd Foz Do Iguaçu, să ajung la Cataracte, eventual să trec granița în Argentina și să văd minunăția traficului liber de pe Podul Prieteniei, dintre Brazilia și Paraguay.

Orașul se află la mai bine de trei kilometri de autogară sau invers. Pe drum o bucățică de junglă, pământ roșu ca de cărămidă, mașini în viteză, autobuze (roșii și albe) arhipline, drum fără trotuare, nu se vede nici o casă, numai copaci. La un moment dat apar două blocuri, mai apoi orașul. Străzile sunt pustii, totul e închis. Pe hartă nu sunt decât niște străzi paralele, verticale și orizontale, care se intersectează între ele, ca o matrice. Acest oraș minuscul trăiește numai din turism și contrabandă. Are peste 400 de hoteluri, dar acum e aproape ora nouă și nu s-a trezit încă nimeni.

Trec peste cele zece străzi asfaltate, cu polițai pe la colțuri și magazine care încearcă să iasă în lume. Asfaltul se termină, se vede din ce în ce mai mult verde, sunt aproape de ceva imens: Râul Parana. Ies câteva cocioabe la iveală, copii pe maidan, movile de gunoaie printre stuf, la marginea asfaltului totul o ia la vale.

Acoperiș să fie, pereții nu contează

Te apropii de apă și dai de nenorociți, în case din scânduri de containere, cârpice cu carton. Contează să ai un

Brazilia - o bucățică din Tro

- „Cel mai bun medicament este să fii curat!”
- La marginea asfaltului totul o ia la vale
- Cu lanțuri și încuietori complicate
- Un case de prânz
- Papuci și mănuși de schimb
- „Gâtul diavolului”
- Trei sute de copii
- O altfel de muzică

acoperiș și niște pari care să-l susțină, pereții nu mai au loc. Copii murdari se mișcă printre gunoaie, îmbrăcați în zdrențe.

La un capăt de maidan este și un telefon public, a fost portocaliu, dar acum e înnegrit de jeg. Câte un tip mai dur fuge printre cocioabe pe o motoretă japoneză de mână a cincea, mai există într-o fundătură și un Vols, alb, imaculat, nu se știe de unde.

Casele se termină direct, în stuf sau într-un desiș de bambus. Se ajunge greu pe malul apei, dacă nu știi drumul.

Caut o potecă. Mai spre Paraguay s-a defrișat mult, se vor construi vile, hoteluri, blocuri mici. Dincolo de șantier e tot bambus. O familie singuratică

se uită ciudat la mine când fotografiez; ei cresc găini, taie bambus, ies foarte rar în oraș. O iau la vale și ajung pe malul râului unde nu e decât stuf și o plajă îngustă de nisip roșu. Fluviul e imens, de două ori mai lat decât Dunărea. Și tot așa de murdar. Când ajung din nou în asfalt, nimeresc în zona bogătașilor, vile mici, cochete, mașini scumpe, jeepuri imense, merțuri decapotabile, ultima modă printre brazilience. Garduri mari de fier, legate cu lanțuri și încuietori complicate - hoții. Dar și aici, ca și în restul orașului, ai impresia că arhitectura nu s-a inventat încă în Brazilia. Fiecare contruiește cum și ce vrea, fără pic de modernitate, doar cu materiale clasice. Cea mai interesantă vilă e gri, are geamuri fumurii și un design mai contemporan. Chiar când o

fotografiez, lângă mine se oprește o mașină roșie și o braziliancă mă întreabă de ce fotografiez. Eu nu știu portugheză, ea nu vorbește altă limbă. Dar e proprietara casei și mă invită la o cafea. Ea e Rosane, eu Remus (așa aleg toți pe aici, pentru că e mai ușor

de pronunțat decât Andrei). După o oră de povești (când știi italiană o mai băngui și în portugheză), timp în care mi-a arătat cum vrea să-și mobilizeze casa cu geamuri antiglonț, se oferă să mergem la Cascade cu mașina ei și cu o prietenă, împreună, după ora trei. Combina, nu mai complicaiți cu autobuzul.

Cine fuge e împușcat imediat

Până atunci trag o fugă în Paraguay de unul singur. Dus - întors pe jos.

Drumul e neinteresant, dar mai sigur decât în autobuze unde, din nou mi se spune, trebuie să mă păzesc de hoți. Adevărul e că hoții aici la Iguaçu au un fief perfect. Turiști, contrabandă, toți amărâții trec în Paraguay să facă cumpărături, casetofoane, boxe, prăjitore de pâine, filtre de cafea,

Paraguay: imediat după graniță începe comerțul ambulant

Panorama Cascadei Iguaçu

Gigante - un supermarket din Londrina

mașini de tuns, automobile, haine, ce vrei și ce nu vrei la prețuri de două-trei ori mai ieftine decât oriunde în Brazilia.

Ilia opicul de Sud

urat!" ● Pământ roșu ca de
la vale ● Garduri de fier legate
etofon mai ieftin decât o masă
i pe post de parasolare
iscade în țara curcubeelor
a apelor.

Drumul spre Paraguay este o coloană
de mașini, goale și grăbite la ducere,
încărcate și îndesate la întoarcere.
Toată granița este un pod peste
Parana, Podul Prieteniei. La capetele
podului - poliție și buticuri, tarabe cu
apă și sucuri, pungi de plastic și
gheață. Sute de metri, mii de vânzători
ambulanti. Nimeni nu știe câți oameni

autofocus, iar dacă
te uiți mai bine pe
el găsești undeva
zgâriat „made in
China”. Și costă
numai 18 dolari! Aici un casetofon e
mai ieftin decât o masă de prânz și
cumperi mai ușor un aparat foto decât
un sandwich sau o sticlă de apă mi-
nerală.

Pe stradă, cel
mai mult vezi
papuci și mănuși
de schi. Nu
cumpără nimeni
așa ceva. Și pa-
pucii, și mănușile,
din mușama, sunt
înșirate pe sfoară,
legate de la o
tarabă la alta, pe
post de umbrar.
Trebuie să mergi
cu capul aplecat
ca să nu agăți
improvizatele pa-
rasolare. Nu mai
spun nimic de
prețuri, pentru că
este suficient să
dau un procent:
cu peste 50% mai
ieftine ca în
Balceni, dar

nimeni nu-ți garantează calitatea. Totuși,
zilnic, mii de brazilieni trec în Paraguay
ca să-și facă cumpărături, sau ca să-și
aprovizioneze buticul. N-am rezistat
tentației și mi-am cumpărat și eu un
creion mecanic de 0,3 și un pachet de
mine.

**Un amfiteatru
lung de 2.700 metri**

În zona turistică a Parcului Iguazu,
alături de un hotel cu restaurant și o
platformă pentru elicoptere era amena-

însemnat probabil instalarea
scărilor rulante.

Marfa e de contrabandă. Ți
se oferă un aparat foto Canon

**Un mod de a spune:
Bun venit în Paraguay**

Cascada Iguazu - apă și curcubeu

at și un Safari express, unde pentru 80
de dolari erai explorator, însoțit, evident,
conduceai jeepuri de teren imense și cu
o barcă pneumatică te bălăceai prin
spumele fluviului.

Parcul Iguazu desparte, sau mai bine
zis unește, Argentina și Brazilia.
Înseamnă sute de kilometri de pădure,
vegetație luxuriantă, animale exotice,
păsări miraculoase și în mijloc
cateractele râului Iguazu, cam la 20 de
kilometri înainte de vărsarea în Parana.

Înainte de cascade Iguazu curge calm
și larg printr-o zonă de pădure și stuf,
populată de pantere, pume și mistreți,
păsări, maimuțe și oameni. După
cateractele începe un defileu foarte
strămt, lung de numai câțiva kilometri,
„Gâtul diavolului”. În Argentina specta-
colul este impresionant. Citez din cărți,
pentru că nu am reușit să trecem
granița, trebuia un permis special pen-
tru mașină. 275 de cascade formează
un dublu amfiteatru de 2.700 metri
lungime. Înălțimea medie este de 60 de
metri, zgomotul se aude de la peste 15
km. Toate cascadele au fost botezate
cu nume istorice, toate 275. Pentru
turiști, cel mai impresionant este să

treacă pe sub
apa care toc-
mai cade. Dar
nu am fost
acolo. Am
văzut doar ca-
taractele bra-
ziliene numite
„sete quedas”,
deși în cărți
scrie că sunt
18. Cam greu
de numărat,
apa cade de
peste tot iar
peisajul este
plin de vapori
de apă, curcu-
bee care se
mută dintr-un

loc într-altul, ca într-o țară a curcube-
elor! Locul pare inospitalier, se spune
că numai jumătate din cascade au fost
cucerite de om, ca la alpinism. Însă în
apele învolburate cresc niște ierburi
foarte tari, cu rădăcini adânci, de care
apa pare că se teme.

Tone de apă se prăbușesc tunător,

japonezii filmează și se minunează
chiuind. Dacă stai până pe înserat,
când nu mai sunt grupuri de turiști, îți
dai seama că zgomotul apelor este de
fapt liniștea apelor. Ele cad nesigure,
bufnesc, se împrăști în vapori, dar nu
e nimic asurzitor, este doar o altfel de
muzică a apelor. Nu-ți inspiră teamă, e
o vrajă. Acest lucru nu-l poți crede
decât dacă ajungi în preajma cascade-
lor. În fotografii totul impresionează, dar
nimic nu te vrăjește.

Am plecat de lângă Iguazu după
apus, m-am despărțit de cele două
brazilience în centrul orașului celor
peste 400 de hoteluri, fără să văd
vreun hoț, iar peste noapte am revenit
la Londrina, apoi la București, în mod
obișnuit, cu avionul. Vorba unui prieten:
„Să pleci la Paris, în Germania sau la
New York e ceva banal, dar să ajungi
în Brazilia, așa, dintr-o dată, pare
incredibil”.

REMUS ANDREI ION ■

P.S. Nu aș fi fost în Brazilia dacă
prietenii mei cei mai buni nu ar fi insis-
tat ca să intru în **Asociația**

Mahalaua începe cu ultimul telefon public din oraș

**Internațională a Criticilor de Teatru -
UNITER** și nu m-ar fi recomandat apoi
pentru Seminarul Tinerilor Critici. Acest
reportaj îl dedic lor și în mod deosebit
doamnei Nitisa Jacon, directoarea
Festivalului de la Londrina, care a făcut
și demersurile financiare necesare
călătoriei mele în Brazilia.

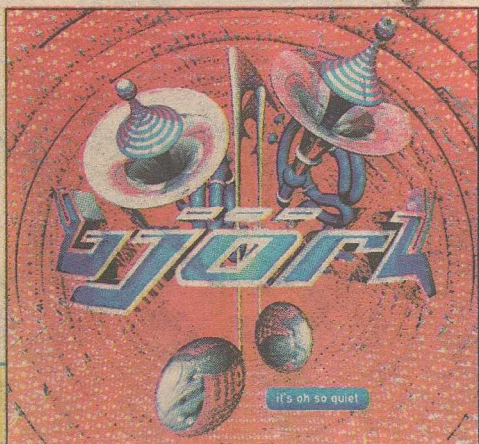

București 96.1 FM
Baia Mare 88.5 FM
Iasi 91.9 FM
Cluj 89.8 FM
Târgu Mureș 90.2 FM
Ploiești 92.8 FM
Sibiu 91.8 FM
Constanța 91.1 FM

Contact Disc

Raluca Moianu, Maria Zărnescu-Popescu și Cristi Schnebli,
alături de preferințele lor muzicale săptămânale.

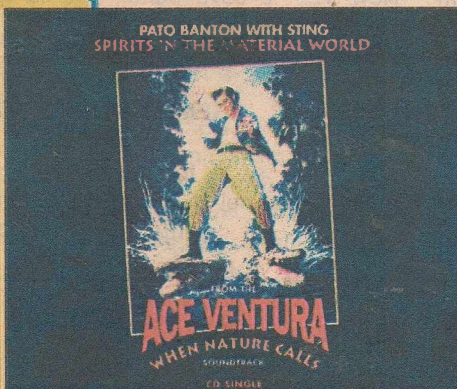

BJORK

It's Oh, So Quiet

După ce a părăsit grupul cu care s-a lansat, SUGARCUBES, islandeza BJORK și-a început cariera solo în 1993 cu piesa „Human Behaviour”, care a înregistrat un mare succes în Marea Britanie. A urmat primul ei album, „DEBUT”, ce conține foarte multe hituri: „Venus As A Boy”, „Big Time Sensuality”, „Violently Happy”, „Play Dead”. Succesul pe care îl obține în prezent crește pe măsură ce editează noi piese sub formă de extras pe single. Din noul album semnat BJORK: „POST” - hiturile de până acum sunt: „Army Of Me”, „Isobel” și acest „It's Oh, So Quiet”, care se afla pe prima poziție în topurile islandeze încă de pe vremea când abia fusese extrasă pe single piesa „Army Of Me” în restul Europei, și se mai află și acum.

Single/ Polygram Music

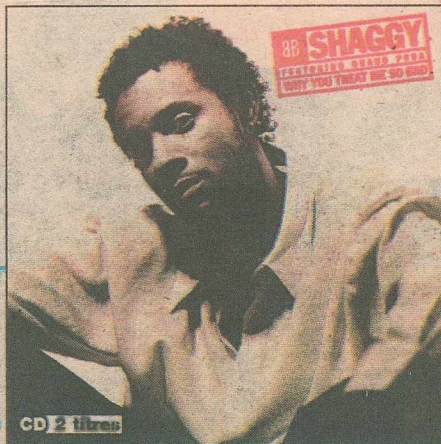

STING & PATO BANTON

Spirits In The Material World

Originalul acestei piese datează din 1981 și era interpretată la acea vreme tot de STING, care era însoțit de POLICE; pentru varianta din 1996 a piesei „Spirits In The Material World”, STING este acompaniat de către PATO BANTON, cel care s-a lansat în lumea muzicii în anul 1994 cu piesa „Baby Come Back”, cântată în duet cu vocalistul formației UB 40, Ali Campbell. După cum bine știți, Pato Banton nu cântă pentru prima dată în duet cu STING, el acompaniindu-l pe acesta și pe varianta de single a piesei „This Cowboy Song”, melodie ce apare pe albumul „Fields Of Gold” editat de STING în iarna anului 1994. Melodia „Spirits In The Material World” este extrasă pe single din coloana sonoră a filmului „Ace Ventura: When Nature Calls” în care rolul principal este deținut de Jim Carrey.

Single/ MCA Records

SHAGGY

Why You Treat Me So Bad

Poate vă mai aduceți aminte de unul dintre superhiturile anului 1993: „Oh Carolina”; acesta a fost primul mare succes semnat SHAGGY, însă nu și primul său single, care a fost înregistrat în 1989, intitulat „Man A My Yard”. În vara anului 1995, SHAGGY a revenit pe scena muzicală cu un nou extras pe single: „In The Summertime” - preluare a piesei cântate în original de MUNGO JERRY. Următorul lui hit a fost „Boombastic”, melodie ce nu mai are nevoie de nici o prezentare și care a dat și numele noului său album. Cel mai nou extras pe single din albumul mai sus-amintit se numește „Why You Treat Me So Bad” și este cântat în duet cu GRAND PUBA.

Single/ Virgin Records

2 UNLIMITED

Jump For Joy

Un nou hit pentru Anita Dels și Ray Shingaar este acest „Jump For Joy” și îi prețuim pe cuvânt că sar de bucurie deoarece este cel de-al doilea extras pe single din albumul „HITS UNLIMITED”, L.P. prin care cei doi aniversază cinci ani de succes. Cei de la 2 UNLIMITED și-au extins succesul și în afaceri, Ray având acum propria sa casă de discuri, RAYMAR PRODUCTIONS, care a editat până în prezent destule hituri, cel mai mare fiind „Funk It Up” al formației T.O.F. Apariția acestui album de „greatest hits” nu ne îndreptățește să credem că cei doi nu vor mai cânta de acum înainte, ei asigurându-ne că: „Acest album nu este sfârșitul unei ere, ci zorii unui nou început”.

Single/ BYTE Records

COOLIO

Too Hot

Primul succes al său a fost piesa „Fantastic Voyage” datată 1994, piesă ce a staționat destul de mult printre preferințele americanilor. Cel mai mare succes înregistrat de COOLIO până acum este însă megahitul „Gangsta's Paradise” ce apare pe coloana sonoră a filmului „Dangerous Minds”; ei nu poate concura, din păcate, cu această piesă pentru un Premiul OSCAR, melodia fiind o prelucrare a piesei lui STEVIE WONDER intitulată „Pastime Paradise”, iar pentru Oscar nu se acceptă prelucri. O dată cu noul album semnat COOLIO - intitulat „Gangsta's Paradise” - a apărut și un nou extras pe single al acestuia; piesa se intitulează „Too Hot”, și este o preluare a melodiei cântate în 1981 de către KOOL & THE GANG.

Single/ TOMMY BOY MUSIC

de ascultat urgent

de ascultat fără întârziere

de ascultat

© P 1995 - Radio Contact România S.A.

Gala premiilor UNITER

Gheorghe Dinică va fi vedetă
și la Opera Națională

Gala premiilor UNITER bate la ușă. Pe 26 februarie, la Opera Națională, cele mai importante premii de teatru de la noi - care pentru stagiunea trecută trebuie să acopere și lipsa Festivalului Național „I. L. Caragiale”, blocat prin birourile Ministerului Culturii - vor da sarea și piperul pasiunii cu care oamenii de teatru au grijă de „arta lor”.

Lista începe cu marele Gheorghe Dinică, premiat de Senatul UNITER pentru excelență. Nominalizările pentru premiile

acordate de juriul Galei vor naște din nou discuții. „Pelicanul” regizat de Cătălina Buzoianu, producție a Teatrului particular condus de Valeria Seciu, are cele mai multe nominalizări: regie, actorie, debut și cel mai bun spectacol. Pe lista nominalizărilor apar trei teatre din provincie: Piatra Neamț, Iași și Sf. Gheorghe.

Sunt și câteva lucruri care sar puțin din tiparele obișnuite. În primul rând, pentru regie și scenografie este nominalizat și un spectacol care a murit, nu mai

poate fi văzut decât pe casete video: „Troilus și Cresida”, regizat de Dragoș Galgoțiu la Comedie, poate cel mai controversat spectacol al stagiunii trecute. Oricum, este un spectacol important, care a scos din amorteală Teatrul de Comedie. Iar Dragoș Galgoțiu este singurul regizor nominalizat pentru două spectacole, „Troilus...” și „Lulu” de la Odeon. Pe lista debutanților, Vlad Zamfirescu sparge gheața pentru studenți, rolul lui din „Pelicanul” confirmându-i talentul. Dar după spectacolul de la

„Levant”, fiul lui. Florin Zamfirescu a fost distribuit de Cătălina Buzoianu la Bulandra în „Sase personaje...” într-un rol care, nu-l

ajută în nici un fel. Tot între debutanți se află și Bogdan Voicu, absolvent de actorie la Ecologiști, clasa Marcel Iureș. El este acum regizor al unui spectacol interesant de la Sf. Gheorghe, „Picnic pe câmpul de luptă” de Arrabal.

Pentru mine bucuriile nominalizărilor sunt cele două spectacole studențești „Hatmanul Baltag”, clasa Sanda Manu, și „Jacques sau Supunerea”, clasa Gelu Colceag.

În genul
tinerilor...

Mircea Eliade

Maddalena

N. Steinhardt a debutat cu un pseudonim: Antisthius, publicând o culegere de texte pe care a botezat-o „În genul tinerilor”. A vrut să se compare atunci cu vârurile generației sale, Eliade.

Constantin Noica, Emil Cioran, Petru Comarnescu. Gruparea Criterion făcuse valuri și Nicu Steinhardt nu se putea ține de o parte.

Acest volum este reeditat astăzi de Humanitas, pe copertă aparând numele real al autorului și titlul ușor schimbat, „În genul lui Cioran, Noica, Eliade...”, o carte despre care nu s-a vorbit până acum, despre care nici monahul de la Rohia nu a spus prea multe. Oricum este interesant că reeditarea se face într-o companie care o completează și, în același timp invită, la re-citire. „Jurnalul literar” lansează „o carte necunoscută”, în care Mircea Handoca adună nuvelele de început ale lui Eliade, cunoscute în presa vremii. Editura Humanitas reeditează a cincea carte a lui Cioran, „Amurgul gândurilor”, și un Noica - „Sentimentul românesc al ființei”, carte apărută în '87 și la care Nicu Steinhardt a fost martor.

CIORAN

Amurgul gândurilor

Alchimia best seller-ului

Fascinat de Magie, de posibilitatea descoperirii Elixirului de Viață Lungă, de ideea de a transforma metalele în aur, scriitorul brazilian Paulo Coelho și-a dedicat unsprezece ani din viața studiului asiduu al Alchimiei. La capătul călătoriei sale prin meandrele științelor oculte, soarta a vrut să scrie o carte tradusă în douăzeci și cinci de limbi și editată în șapte milioane de exemplare, prin care se străduie să transmită tot ce a învățat, dobândind totodată certitudinea că există printre oameni descoperitori ai Pietrei Filozofale ce s-ar putea să nu fi auzit niciodată de Alchimie. Căile sunt nenumărate și nebănuite, iar literatura este una dintre ele. Limbajul preponderent simbolic folosit de romanul Alchimistul este la rândul său o ramificație și totodată o variantă a acestei căi.

Printr-o poveste fermecătoare și extrem de accesibilă, cititorul este inițiat într-un soi de karmă a sufletului și destinului, perfect articulată în dialectica ei. Principii hermeneutice vizând misterul trecerii omului prin lume, ung și fac să funcționeze un mecanism epic, simplu, ce pornește de la o găselniță nu tocmai nouă și nu

întru totul originală: Un păstor andaluz pleacă într-o călătorie plină de peripeții spre piramidele egiptene, în urma unui vis în care s-a văzut descoperind acolo o comoară, pentru ca în final să afle comoara îngropată chiar în locul unde a visat-o și de unde a plecat în căutarea ei. Călătoria n-a fost însă zadarnică, de unde și tâlcul acestei povești bazându-se pe eternul joc al aparențelor și evidențelor care ascunde și șterge sensul existenței. Un adevăr nu poate fi acceptat decât după ce l-ai negat din străfundurile sufletului, spune autorul în prefața cărții, iar omul nu trebuie să se abată de la Legenda lui Personală, pentru că mâna lui Dumnezeu este nesfârșită de generoasă, în pofida rigorii Sale. Povestea păstorului reproduce desigur experiența de alchimist a lui Paulo Coelho doar aparent nefructificată.

A ajunge la Marea Operă, mai spune autorul, nu e misiunea câtorva aleși, ci a tuturor ființelor umane de pe fața pământului. E o afirmație de altfel destul de familiară oricărui cititor harnic, dublat de un spirit flexibil. Asta în vreme ce pentru un editor autohton, cartea de față nu-i atât o Piatră Filozofală cât o veritabilă piatră de încercare, deoarece nu-i deloc lesne de prevăzut în ce tiraje va digera publicul din România acest best seller internațional contemporan.

RADU ALDULESCU ■

Meloprivatizarea

următoarele date tehnice: 100x50 cm, 40 kg, cuprinde o orchestră simfonică de primă mână, compusă din 80 de instrumentiști, un big-band gen Duke Ellington, orgile mai multor catedrale celebre (Notre Dame, de pildă), corul Scalei din Milano, toate tipurile de plane, viori (Stradivarius!), chitare clasice și electrice. Toate acestea sunt „înghesuite” în banca de sunete a sintetizatorului, care n-ar avea nici o valoare deosebită fără cele 49 de efecte care se pot „permuta” fiecăruia din cele 114

instrumente de bază; în plus, orchestratorul de stiluri cuprinde 326 de stiluri și 326 de paterne de stiluri (elemente reprezentative pentru un anumit stil). Dacă aveți curaj, știință și talent, faceți o combinație între toate aceste oferte (la care puteți adăuga, prin sistemul de editare de sunet, cele circa un milion de timbre sonore) și vedeți ce iese. Gabriel Bassarabescu, prezent în imaginea alăturată sub formă de „Natură statică cu Farfisa”, are în proiect un disc numit „Imagine Gativă”.

MARA POPA ■

Toate artele

O Istorie
a iubirii

Inspiratul poet Florentin Popescu și-a încununat cochetățile cu publicistica iscăind de curând o „Istorie a literaturii române”. Și nu o Istorie „clasică” ci una - eveniment absolut inedit - anecdotică!

Trudind ca un adevărat salahor al bibliotecilor și arhivelor, Florentin Popescu s-a văzut în posesia celor mai picante „dosare” ale scriitorilor români și a dezvăluit din multele lor pagini doar momentele ce le ilustrează spiritul, apetența la umor, originalitatea.

Scriitorii n-ar fi ființele plicticoase pe care le auzim la televizor (sau în Parlament) ci, poate în primul rând, acei copii mari ai Scrisei îndrăgostiți de surăs și culoare, dinamitând proza diurnă cu jocuri (și batjocuri, superioare, cu șotii și năstrușnicii în stare să te convingă precum că dacă minunile lumii antice pot să dispară, Cafeneaua rămâne!

Popescul nostru le ține partea alor lui făcându-i mai frumoși decât au fost (sunt), mai calzi și umani.

Și face aceasta într-o vreme în care s-ar zice că societatea se descotorosește de scriitor și fumurile (nălucile) lui, când el nu e V.I.P. decât când meșteșugul îi e dublat de bizantine dregătorii politice.

Debuturi scandaloase, dueluri mai mult sau mai puțin de prințipuri, amoruri celebre, descoperiri de plagiat, morți suspecte, și sinucide, performanțe bachice etc... toate pot fi întâlnite în recenta Istorie. Enigmele ce ni se propun sunt sub pecetea tainei: A fost Dimitrie Cantemir tătar? A scris Hasdeu proze lubrice? Frecvența Emil Botta locanta Katanga? A avut lenăchiță Văcărescu harem? De când s-a înscris la băutori Fane Neagu? A plagiat Sadoveanu? Dar Eugen Barbu? Cum își cănea mustățile Daniil Scavinschi? Și-a violat Sălcudeanu secretara?

Vicleanul Popesc a concurat, subminându-i prețul, atât Cartea albă a Securității cât și a vechilor Agii ridicând anatema de pe nume făloase, sacralizând truda scriitorului și cerând pentru conțopiiștii Himerelor înțelegere și dragoste.

Două edituri (Saeculum și Vestala) au scos de sub teasc uriașa „cărămidă” caldă de sensibilități și emoții pe care mă grăbesc să ți-o recomand, iubite cititor, cu credința că Istoria mai înainte invocată se citește și după ce închizi cartea...

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAȘINA DE SCRIS

● **NICOLAE ROMÂN-DAȘU**, Timișoara. Am primit poeziile dv., nu vă mai alarmați! (Nu cred că S.R.I. se ocupă de noi.) Încă n-am ajuns să vă răspund, fiindcă mă copleșește numărul mare de scrisori.

Nu am timp să scriu o prefață pentru cartea dv. Dar sunt de acord să reproduceți - dacă vă este de folos - prezentarea pe care v-am făcut-o cândva la Mașina de scris.

● **ROMEU GENAR**, București. Scrieți ca în secolul nouăsprezece:

„Inima mi-i cupa de amoruri plină” etc.

Dar nici în secolul nouăsprezece n-ați fi fost competitiv. Cititorii de atunci (I.L. Caragiale, de exemplu) v-ar fi considerat un Rică Venturiano.

● **IULIA VALS**, Turda. Frumos nume aveți, v-ar mai trebui doar o operă pe măsura lui. Povestirile O depozitie, Cartier, Păcatul, Cartier de noblete (cum adică?), deși scrise curgător, suferă de improvizatie și superficialitate.

● **DUMITRU M. SOARE**, Șelaru, Dâmbovița. M-a impresionat biografia dv. de fost deținut politic. M-a impresionat și fotografia pe care v-au făcut-o la Securitate, în 1964, obligându-vă să stați cu ochii închiși. Versurile însă n-au valoare literară. Iar fotografia nu pot s-o reproduc, dintr-un prozaic motiv tehnic: este cețoasă.

● **TIBERIU FRIM**, Pitești. „Trebuie să vă spun că mi-am educat scrisul ca pe un copil. La început mergea copăcel, abia gângurea, cădea în nas, orăcăia. Mai târziu, deși mergea binișor, vorbea petic și puneă întrebări stupide. Și tot așa, precum copiii. După atâția ani de lăsare în plata Domnului, sunteți primul care îi pune «copilului» meu un diagnostic de la care să pot

Texte sub lupă

începe un tratament prin care să-l fac genial. Emoție, deci. Am să vă mai scriu.”

Aștept.
● **LUCIAN-MIHAI SOFRO- NIE**, Teaca, Bistrița-Năsăud. Lunga și involburata telegramă pe care mi-ați trimis-o

multe ori este dureroasă și tăioasă.”

Să știți că tot cam așa stau lucrurile și cu gloria literară.

● **GEORGETA CLARA TÂRCĂ**, Ieșelnița, Mehedintzi, **DAN-LUCIAN BĂDĂU**,

petiția este destul de greu de câștigat, din cauza numărului mare de concurenți, dar dovedesc că aveți anumite aptitudini pentru scris. Merită să perseverați.

● **PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII**. Textele dv. trebuie să fie dactilografiate sau măcar scrise citet. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și

Important! Important! Important!

În curând, revista **Flacăra** va apărea într-o nouă formulă, mai modernă și mai atractivă. Rubrica **Mașina de scris** nu va lipsi din paginile ei. Dimpotrivă, va beneficia de mai mult spațiu tipografic.

Acesta este ultimul număr din vechea serie. Până la apariția primului număr din seria nouă vor trece două, trei sau poate chiar patru săptămâni. În această scurtă perioadă de întrerupere, vă rog, dragi corespondenți, să nu uitați revista **Flacăra**! Și vă mai rog să o cumpărați fără ezitare când va reapărea! Nu veți fi dezamăgiți!

dovedește că ați intrat în panică, închipuindu-vă că vi s-au pierdut poeziile. Nu vi s-au pierdut. Dar sunt prea multe (56) și încă n-am apucat să le citesc.

● **ADI DRĂGAN**, Petru Groza, Bihor. Nu aveți experiența (literară) necesară ca să scrieți proză. Considerațiile dv.... filosofice reușesc doar să-i înveselească pe cititori:

„Da, este foarte adevărat că dragostea este frumoasă și dorită, dar de cele mai

Câmpeni, Alba, **TEODOR GH. EPURE**, Muntenii de Jos, Vaslui, **RODICA TRĂISTARU**, Adunați, Prahova, **ZENOVIA APOSTOL**, Râșca, Suceava, **ALBERT GYURIS**, Bocșa II, Caraș-Severin, **LIVIA PĂSCĂLAU**, Oradea, **FLAVIUS PATRICHI-NEGRI**, Suceava, **ȘTEFAN GOANȚĂ**, Zalău, **ANGHEL M. ROMAN**, Ploiești, **VERONICA RĂUȚU**, Păieșu, Timișești, Neamț. Textele dv. nu pot apărea la Mașina de scris (unde com-

o fotografie și un curriculum vitae.

Nu există discriminări în ceea ce privește genurile literare. Puteți deci să-mi trimiteți și versuri, și proză, și eseuri, și piese de teatru, și tot ce mai credeți de cuvință.

Manuscrisele, dactilografele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

Scrisorile le aștept pe adresa: Alex Ștefănescu, la redacția revistei **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sectorul 1, 71341 București.

Umor involuntar

Plângea căminul cultural

Plângând, mi-a povestit căminul
De viața lui pe-acest Pământ
Pe fața lui numai durere
Părea un mort dus spre mormânt
„Eu - mi-a spus el cu-o voce tristă -
Am fost o perlă-n acest sat
Pe scena mea odinioară
Multe spectacole s-au dat
La mine-n zi de sărbătoare
Veneau bătrâni, tineri,
neveste,

Să vadă un program artistic
Să afle-n lume ce mai este
Ce bine m-au reprezentat
Acei ce mi-au purtat solia
La București, Cluj și Costești
La Călărași și Slobozia.”
Și a tăcut. Și-a scos batista,
S-a șters la ochi și a oftat
„Mă doare inima și capul
Că toți pereții mi-au crăpat,
Ferestrele le bate vântul,
Mobilieru-a,

dispărut
Și sfâșiată de durere
Plângând, cortina a căzut
N-auzi acorduri de chitară
Nu vezi spectacol de folclor
Iar tineretul nu mai face
«Trei pași la stânga binișor»
În camera unde odată
Cânta formația de cor
A instalat dar nu știu cine
O frizerie - coafor
Și stau așa bătut de

soartă
În mijlocul acestui sat
Mă mai întreb câteodată
Of, Doamne, cine-i vinovat?
Consilieri de la comună
Și tu primar în floarea vieții
De-aceea v-au ales sătenii
Să-mi crească mie-n prag scaieții?
Mobilizați toți cetățenii
În fruntea lor să fiți chiar voi
Și să mă scoateți din ruine
Din groapa-aceasta de gunoi

De nu, eu voi muri cu zile
Că mă doboară igrasia
Iar actul de înmormântare
O să-l semneze primăria.”
Așa mi-a povestit căminul
Despre necazurile lui
Și de-o muri, cine să-l plângă?
Nepăsători sunt azi destui
S-a auzit atunci deodată
O voce din necunoscut:
„Sunt zeci și zeci ca
tine-n țară
De când regimul a căzut.”
VASILE NAN
Vlad Țepeș, Călărași

Ștefan Caraman

Ștefan Caraman progresa - într-un ritm alarmant - ca autor de proză scurtă. Multă vreme l-am considerat inofensiv, pentru că locuiește la Tulcea, departe de București. Dar acum mi-e tot mai teamă că va face din Tulcea capitala prozei scurte românești.

Dintre ultimele povestiri pe care mi le-a trimis - scrise toate în stilul său nervos, eliptic, încordat ca un arc de oțel - am ales-o pe cea mai stranie: *Cristoph colecționa timbre*. Autorul își portretizează personajul cu o exactitate dusă până la cruzime, îi descrie și moartea fără să-și arate în vreun fel înduioșarea, dar povestirea ne răscolește, totuși, cu un recviem sobru, bărbătesc.

Cristoph colecționa timbre

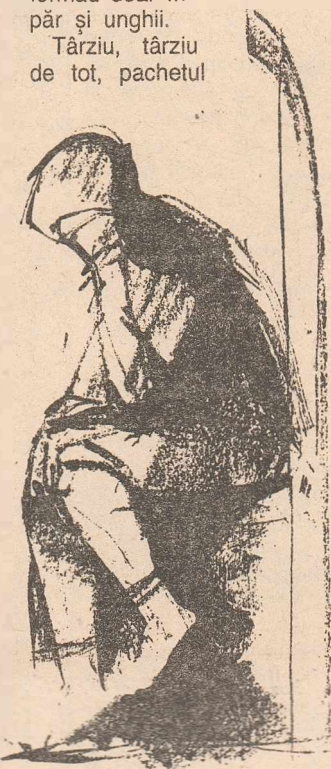
Cristoph colecționa timbre. Avea o mulțime; cu păsări, peisaje, oameni celebri, evenimente istorice, mașini, avioane, din toată lumea. În cercul select al filateliștilor figura printre somități.

Colecția sa de timbre era singura și marea sa pasiune. Iar el era singur și nu-l săcâia nimeni, niciodată. Locuia la marginea orașului, într-o mansardă, înconjurat de furnalele zonei industriale și de blocurile cartierelor muncitorești. Pentru el, acest loc nu avea nici o importanță. Obişnuia să privească fumul înălțându-se gros spre cer și apoi orientându-se pe o direcție nord-vestică spre centru, dar niciodată nu s-a întrebat de ce sau cine este vinovat. Puteau muri toți intoxicați, Cristoph nu avea nici o părere. Pentru el toți ceilalți erau chiar morți, într-atât nu-i păsa. Singurul lucru de care îi păsa cu adevărat era colecția sa de timbre. O colecție impresionantă, mereu îmbogățită. Timbrele și le procura, în cea mai mare parte, prin corespondență. Cunoștea multe nume. Doar nume. Aceste nume aveau obiceiul de a-l ține la curent cu raritățile ieșite la vânzare sau cu noile serii. Aveau o plăcere deosebită de a-i comunica, periodic, marelui colecționar, disponibilitatea de a vinde sau schimba.

Cristoph le răspundea tuturor, întotdeauna, dar n-a știut niciodată cine se ascunde sub aceste nume. Nu l-a interesat. Dacă n-ar fi

existat timbrele, fără îndoială că acestea ar fi fost doar niște nume necunoscute. Ceea ce, dintr-un anumit unghi, înseamnă același lucru. Practic, Cristoph le răspundea timbrelor. Le făcea curte. Întotdeauna când primea o ofertă, în mintea sa echivala cu o ochiadă. Răspunsul lui era, de asemenea, o ochiadă. Urmu altele câteva ochiade reciproce, după care urma atacul decisiv. Foarte rar dădea greș și asta numai când, uneori, trebuia să renunțe la o serie proprie pentru alta nouă, mai tentantă. *Exact ca în dragoste; nu poți avea toate femeile, deși ți le dorești. Din acest punct de vedere Cristoph era un Casanova. Mai trebuie spus că nu rămânea niciodată dator. Fiecare serie sau colită intrată în colecție se bucura, cel puțin la început, de un tratament special. Un tratament metamorfozat, în timp, într-un ritual veritabil. Ritualul se desfășura astfel: răspundea doar după a treia apăsare pe butonul soneriei. Dacă erau două sau patru, ori cinci, cel din fața ușii avea mici șanse de a-i se răspunde. Poștașul primise instrucțiuni ferme în această privință - trei apăsări scurte la intervale la fel de scurte; nici mai mult, nici mai puțin. Urma gestul ridicării din pat (singurul obiect pe care te puteai așeza în locuința lui Cristoph), primul picior așezat pe podea fiind întotdeauna dreptul, apoi pașii spre ușă și semnătura pentru pachet (numai pastă neagră). Pachetul astfel primit era condus atent spre masa așezată

chiar la capătul patului. În tot acest răstimp, undeva în coșul pieptului se acumulau, încet, încet, energii. Energiile nu erau niciodată eliberate la nivelul membrelor superioare. Cândva aceste energii dușeseră la dispariția celei mai faimoase serii de aerostate din țară. Acum ele se transformau doar în păr și unghii. Târziu, târziu de tot, pachetul

era desfăcut, iar conținutul depus pe masă și aranjat. Era cea mai pasionantă parte a ritualului. Timbrele erau dispuse în coloane verticale sau orizontale, în diagonale sau arabescuri, pipăite, mirosite, rearanjate. În cele din urmă unul dintre aceste aranjamente era ales și desfășurat pe prima pagină goală a clasorului. Acesta era Cristoph,

aceasta era pasiunea lui. Nimic nu se mai putea face.

Până într-o zi când, dintr-un motiv necunoscut, întreaga colecție s-a volatilizat, dispărând fără urmă. Lovitura a fost teribilă. În ziua aceea chiar și coșurile au ezitat să-și îndrepte fumul spre oraș, expectorându-l exact în partea opusă, fapt fără precedent pentru cetățenii oprți pe străzi, uimiți. După câteva minute, aceiași cetățeni și-au reluat treburile brusc abandonate, evenimentul trecând deja în categoria întâmplărilor inexplicabile care trebuie, imediat și obligatoriu, uitate.

Cu Cristoph, însă, s-a întâmplat un lucru ce n-ar fi trebuit în nici un caz să se întâmple - nimic. Nu a izbucnit în hohote isterice de plâns, nu s-a aruncat de la fereastră. Pur și simplu a acceptat realitatea. În iubire mai poți și pierde, inclusiv totul.

O vreme a continuat să privească fumul. La fel de indiferent, la fel de străin. Văzând că nu-i răspunde nimeni, poștașul a sfârșit prin a declara adresa radiată și a returnat întreaga corespondență, tot mai rară. Și înclinăm să-i dăm dreptate dacă acceptăm următorul final:

„Cristoph a acceptat pur și simplu realitatea. Atâta doar că în memoria timbrelor dispărute a început să colecționeze frunze. În scurt timp a ajuns la câteva zeci de clasoare pline cu frunze-timbre, apoi la câteva sute, mii, până când, într-o altă zi, ca orice alt om, a murit. Doar că nimeni nu l-a mai găsit trupul. În cazul în care i-l-ar mai fi căutat cineva.

A fost necesară intervenția serviciului de salubritate pentru degajarea încăperii de materia vegetală putrezită și mirosind îngrozitor. Îngrozitor.”

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Caseta cu poezii

Doina Ispirescu

Doina Ispirescu (născută la 18 octombrie 1947 la Craiova) este conferențiar universitar la Facultatea de stomatologie din București. Serie de la vârsta de șaisprezece ani. În 1995 Editura Vremea i-a publicat volumul *Privind în ochi abisul*, cu o prefață de Barbu Cioculescu. Versurile Doinei Ispirescu se remarcă prin înregistrarea unor stări de spirit fluctuante și incerte, ca prezența norilor pe cer, și printr-o muzicalitate discretă, învăluitoare.

Garoafe

Vas alb smălțuit cu lapte.
În tabloul cu garoafe
stau șapte, șapte
garoafe stau în
vasul din tablou.
În mâini prind una,
dar ele cad toate
acoperind urna
trupului meu.

Amalgam

Aripi de Ibis băi cerul
ritmic,
Fulgii albi cuvintele
coboară,
Strat gros acoperind alea
Și se transformă în îngeri.
Unul plânge altul râde -
Pe care-l vreau?

Pe cel ce ține-n mâini
lumina.

Un clopot de sticlă
Îmbracă dorința într-o
Transparentă-nchisoare.
Între rug și spânzurătoare,
Moira surâde.

Am luat din abis culori,
Pe cer le-am întins,
Pe cer fără nori, cu pene!
De rază rupt din curcubeu
Pentru marele ochi de zeu.

Lebede albe

Lebede albe, nori
Plutesc pe cer.
Vântul de zori
Spuibă gândul.
Piere bobul de rouă

Ca o făptură,
Soarele-mi alină
ascunzătoarea,
Ochii mi-i fură.

Plângi, plângi mult
Și uită.
Râzi, râzi mult
Și încearcă
Să păstrezi amintirea.

Nisip

Razele fierbinti de soare
Împung nisipul răscolit
De gânduri.
Reflexe încrucișate
Ard ochiul obosit
De ziduri.

Se târăște, se întinde
Peste valuri de nisip

Năluca.

Crezi, nu plânge,
Fără chip
E ruga.

Nisipul arde sub picioare,
Umbra întinsă a trupului
Doare și pierde.
Sufletul cheamă
Valul de după
Dogoare.

Departă vezi imaginea
Ce pare că este
Oaza cu mii de izvoare
Dar este doar imaginea
Gândirii de a fi:
O rază!

Mentalități falimentare

La mica ciupeală

În momentul când scriu aceste rânduri, nu cunosc rezultatul înregistrat de către selecționata divizionară a României în finala turneului „King's Cup” de la Bangkok-Thailanda. Ce cunosc, însă, este traiectul urmat de tricolorii autohtoni (cei considerați ne-buni pentru export). Un 2-2 cu Danemarca, firmă de renume incontestabil, chiar fără frații Laudrup, Smeichel și alți câțiva reprezentanți ale căror contracte cu marile cluburi din Europa se scriu cu multe zero-uri. Desfășurarea partidei-test este cunoscută: ai noștri (ca brazilii) au condus cu 1-0 și 2-1, fiind egalați de fiecare dată, când le (și ne) era lumea mai dragă. Idealul unei victorii la limită a funcționat, și de această dată, la fel de defectuos și păgubos ca în atâtea alte rânduri, ultima oară în meciul cu suedezi, la World Cup, când sacii erau așa de siguri în căruță, încât Prunea a sărit la Keneth Anderson de parcă urmărea să-l gădile după ceafă, nu să-i sufle mingea-dinamită. Mă rog - un egal cu campionii Europei rămâne un rezultat de prestigiu, chiar dacă se putea mai mult. 3-0 cu thailandezii-gazde intră în ordinea firească a lucrurilor, nu necesită focuri de artificii sau o statuie ridicată lui Adrian Ilie, autorul hat-trick-ului (mai mult sau mai puțin) senzațional.

Iată însă că, după aceste două rezultate aproape normale (spun „aproape”, căci dacă-i bateam pe danezi nu se făcea gaură-n cer); tradiția noastră într-ale micii ciupeli intră, din

nou, în funcțiune. Un reputat post TV, bucuros nevoie-mare cu „realizării”, lansa verdictul-lozincă: acum, echipei române îi este suficient doar un meci egal cu Finlanda, spre a se califica în finala competiției. Bine că nu i-a adăugat, respectivei competiții, și vreun atribut complimentos de genul „prestigioasă”, „importantă”, „de renume”, „de largă recunoaștere internațională” etc. Mai trebuia,

Adrian Ilie

care va să zică, să ciupim un amărât de meci egal... dar cu cine? Cu Brazilia? Cu Germania sau Suedia, cu Franța ori, măcar, cu vecinii bulgari? Nici vorbă. Cu amărății de finlandezi, amatorii-amatorilor, sportivi destoinici, plini de bunăvoință și cam atât când e vorba de fotbal. Cu ăștia trebuia să ne fie SUFICIENT și un meci egal. Idee-catastrofă, idee-faliment care ne-a împins, de atâtea ori, în situația să ne rupem gâtul, înecându-ne precum rromul la mal (vezi nului

visat în '77, cu Iugoslavia la București, terminat cu acel 4-6 de pomină, sau „nula na nula” de aur cu Irlanda de Nord, transformat pe teren într-un celebru 0-1 de tinichea, aceeași bine atârnată de coada lui Lucescu. Etc.).

Dacă până și un comentator tânăr, visează doar la mica ciupeală cu mica Finlandă, atunci ce să mai spui de jucătorii care, mirosind socoteala elementar-aritmetică, au simțit că e rost de oarece trândăveală, în stilul lui „pică pară mălăiață” sau, și mai rău, a lui „muie-ți-s posmagii?” Muieți, dragii de ei. „Geaba a sunat generalul Iordănescu comanda de victorie, „geaba a ferecat domnia sa ușile, păzind cu strășnicie și ferestrele cantonamentului, nu care cumva să se evapore băieții pe la oarece tentații de-ale locului... că tot era de ajuns un „nul” cu finlandezii. Ideea cea rușinoasă și aproape păguboasă încolțise, deja, în mai toate skin-heads-urile românești din regala Thailandă. Acolo, pe teren, chinuiala cea rușinoasă (dar, în cele din urmă, sănătoasă) a dat rodul scontat: 1-1, bun să mai dăm o dată piept cu Danemarca.

Și totuși, mă-ntrub eu ca pesimistul ce sunt, oare ce s-ar fi întâmplat dacă, în ultimele minute, dragii de finlandezi ne mai scăpau una-ș plus, neplănușă? Că, doar, ne mai încurcaseră odată socotelile, prin anii '70, la ei acasă... Știe viitorul primar Rică Răducanu când și cum.

BEBUR ■

Doar patru „piese” îi mai lipsesc entuziastului și prodigiosului comentator sportiv Ilie Dobre spre a etala un „11” din galeria sa cu idoli.

De la Dobrin la Florin Halagian și de la Lăcătuș sau Iovan la Ilie Dumitrescu, iată-ne acum în fața unei noi „monografii”, consacrată impetuosului și uneori contestatului Jean Vlădoiu, „năbădăiosul «vâră de lance» al Rapidului de ieri, al Stelei de azi.”

Cel născut în Călinești Argeșului la început de noiembrie 1968 s-a dovedit, de mic, topit după pescuit, ca și după minge. Debut la „Aripile” piteștene datorat profesorului Gabriel Trandafirescu. Ochit de veteranul Lenci Ianovschi și propus de maestrul fetei Gicu Dobrin, la 19 ani face saltul în primul eșalon la Argeșul lui Florin Halagian. Curtat de Craiova și Dinamo, înregimentat însă la Steaua, unde, după trei ani când devenise o „stea”, va apărea eclipsa și apoi transferul în Giulești. Prezență meteorică la World Cup, schimbare de macaz și revenire în Ghencea - iată pe scurt reperele unei cariere ce tinde spre apogeu. Grație Editurii Horion (fondator Ion Horia Horăscu) și ajutați și de 30 (!) fotografii color, cititorii vor descoperi astfel portretul omului și fotbalistului Jean Vlădoiu, „fiară pe teren, miel în afara terenului”. (P.L. DUMITRESCU)

Jean Vlădoiu - „fiară” pe teren, „miel” printre „stele”...

Specialist al terenurilor cu zgură, câștigător al Romanian Open Tennis '95, austriacul Thomas Muster (în imagine) a devenit al 13-lea jucător care este lider în clasamentul ATP. El îl detronează astfel, după 32 săptămâni de supremație, pe americanul Andre Agassi. Menționăm că Ilie Năstase a fost primul deținător al acestei poziții.

Volei

O singură floare

Reprezentantele noastre în competițiile continentale au înregistrat înfrângeri pe linie în runda a 5-a:

Carmen Turlea, „tunarul” rapidistelor

Kommunalnik Grodno (Belarus) - „U” ARDAF Cluj 3-2, Datavoc Tongeren (Belgia) - Rapid București 3-2 (giuleștencele s-au bătut singure!), Oțelul Târgoviște - Bonduelle Vught (Olanda) 0-3.

Penultima etapă din grupe ne-a produs o imensă satisfacție: în Liga Campionilor (f),

Rapid a învins, fără drept de apel (3-0), pe deținătoarea titlului european, Parmalat Matera, care practic se confundă cu squadra azzura. Sincere felicitări pentru elevele antrenorilor Constantin Chițigoi și Alexandru Juhász! Doar o singură floare pentru iubitorii acestui sport, deoarece în Cupa Cupelor, deși au evoluat pe propriul teren, clujenii au cedat (2-3) în fața olandezilor de la Alcom Capelle, iar „oțelarele” n-au reușit decât 13 puncte în tot meciul cu TSKA Moscova.

Fotbal... la gura sobei (4)

● Plecat cu o întârziere de câteva zile, lotul reprezentativ de tineret și-a început turneul sud-american întâlnind la Paysandu selecționata olimpică a Uruguayului, pe care a întrecut-o cu 3-2 (Roșu și Ciocoiu - 2). În cea de-a doua partidă, susținută la Lima, echipa olimpică a Perului (în componență și cuturei jucători din lotul primei reprezentative) a obținut victoria cu 5-0! În fine, 2-2 (Fl. Petre și Roșu), la Santa Cruz, cu selecționata similară a Boliviei.

● Din motive de Ramadan, turneul echipei Dinamo în Libia a fost anulat (de haram a fost, de haram s-a dus!).

● Invocând respectarea clauzelor contractuale, Dorin Mateuț continuă să lipsească de la pregătirile alb-roșilor. Va trece el la o grupare rivală din Capitală?

● După un adevărat război al faxurilor declanșate între Steaua și Benfica Lisabona privind transferul lui Basarab Panduru, clubul lusitan a virat 500.000 de dolari în contul militarilor. Aceștia așteaptă și restul, până la 1,5 milioane, sumă stabilită de UEFA.

● Deși permisul de muncă al lui Ilie Dumitrescu la Tottenham Hotspur îi expiră la 30 iunie, transferându-se la West Ham United i-a

fost solicitat un nou permis, pe care se luptă să-l obțină șase avocați ai celor două cluburi. Va reveni liliuță într-un campionat de pe Vechiul continent? Și o coincidență: în etapa a 26-a, Tottenham - W.H.U. 0-1.

● Nici un impediment însă în obținerea permisului pentru Faustino Asprilla, trecut de la AC Parma (pentru 10,1 milioane dolari) la lidera din Premier League, Newcastle. El a debutat la noua sa echipă chiar în ziua sosirii în Insulă, columbianul dând două pase decisive pentru obținerea victoriei (2-1) în deplasare la Middlesbrough.

● La derbyul FC Barcelona - Real Madrid (3-0), Gică Hagi s-a numărat (din nou) printre cei peste 120.000 de spectatori din tribunele stadionului „Nou Camp”. Dacă el nu și-a putut lua astfel revanșa împotriva fostei sale echipe, în schimb Gică Popescu a avut o prestație pentru care a fost felicitat de antrenorul Cruyff și elogiata de

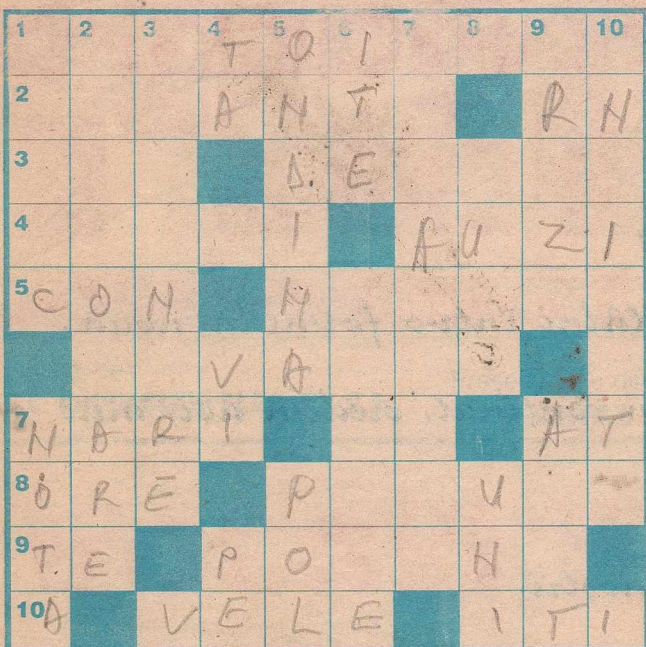
presă.

● Fugind de zăpezile de-acasă, șapte echipe (Oțelul Galați, „U” Cluj, Gloria Bistrița, Ceahlăul P. Neamț, FC Național, FC Argeș și Petrolul) au peregrinat prin Cipru și Grecia, numai că acolo au dat peste un front puternic de ploii... Mai mult, Oțelul a obținut „performanța” de a fi învinsă cu 6-1 de Omonia Nicosia. În rest, au jucat cu cine s-a nimerit sau chiar între ele, scorurile nefiind relevante. Deh, „cooperativa” nu funcționează la distanță...

● Alte cinci - Rapid, Dinamo, Steaua, „U” Craiova și Sportul Studentesc - și-au permis expediții în Peninsula, unde au avut ca parteneri până și o formație de amatori (întrecută de oțleni cu 11-1), Vitulazio, a unui așezământ religios, sau echipe din liga a cincea! Prilej și pentru divizionara B Perugia de a-și îmbogăți palmare-sul: 6-1 cu Rapid și 2-1 cu Dinamo.

● La 28 de ani împliniți de Sf. Valentin, atacantul Gică Craioveanu se află în verva de șut (și de gol) la Real Sociedad, care înregistrează anul acesta opt etape fără înfrângere. Alo, domnule general, se aude la Bangkok?

Pagină realizată de POMPILIU - LAURENȚIU DUMITRESCU ■

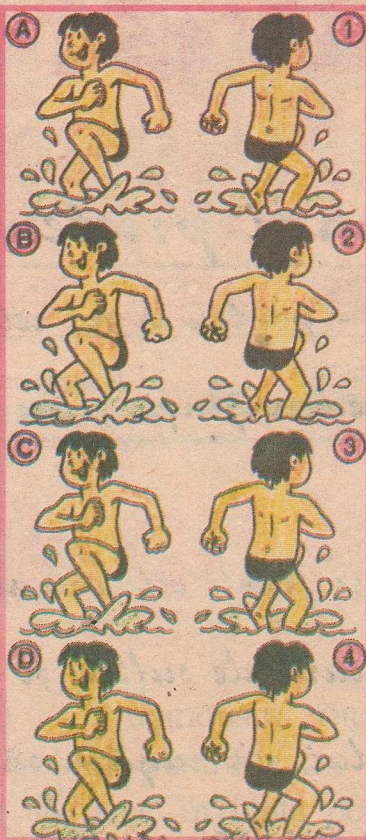
PREVIZIUNI

ORIZONTAL: 1) Unii care se descurcă. 2) Tip de legătură - Ren! 3) Trage din gâtul sticlei - Dă fără rezerve. 4) Oameni de rasă - A percepe unele zgomote. 5) Crescut în brad - Pus în troc. 6) Rezultate catastrofale. 7) Orificii pentru aer - Unu și unu! - Acut! 8) Cuprinse într-o zi - Mod de prezentare. 9) Cute! - Cu mult timp înainte (fem.). 10) Pânze speciale - A scoate capul.

VERTICAL: 1) Scarmănă, nu glumă - Aprecie la școală. 2) Tip de creație. 3) Producere de fricțiuni. 4) Sunet de trompetă - Început viguros! - Cupe! 5) Frumusețea apelor - Punct de atins. 6) Se mai încurcă - Un fel de gândurit. 7) O altfel de poveste. 8) Atracții de natură fizică - Monocolor. 9) Momente critice - Semnal de oprire. 10) Împinsă spre ieșire.

Dicționar: ONDINĂ.

DAN POPA ■

Gazeta Sporturilor

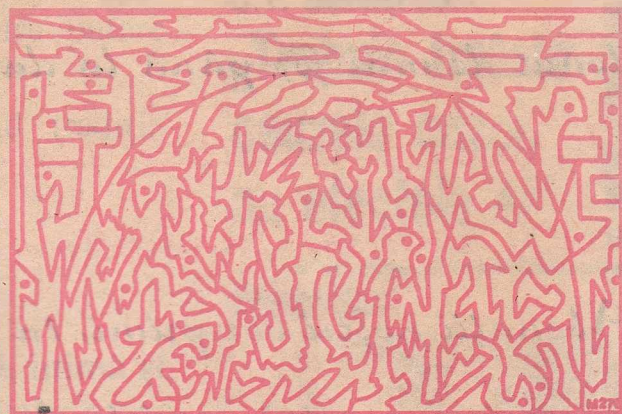
● Principalul cotidian de sport al țării, realizat de o echipă de profesioniști și autentici Informare

PROMPTĂ, COMPLETĂ, FIDELĂ

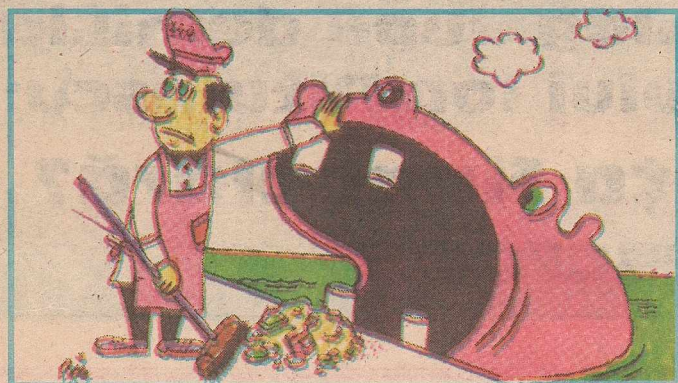
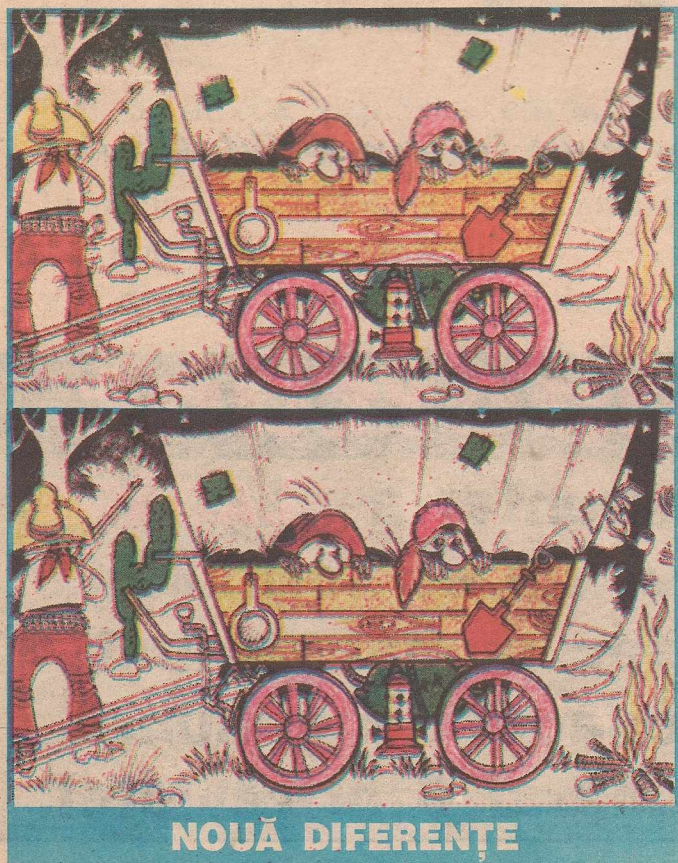
de la marile întreceri sportive ale TERREI

● O lume tumultuoasă și captivantă, în cotidianul de care aveți nevoie

Gazeta Sporturilor

Colorați doar spațiile punctate.

DUET

Integramă de Mihai ZGUBEA

CONTROLOR LINIȘTE SUFLETEASCĂ	V	INȘI ENORMĂ	+	MARITIM SUFOCANȚI	H	ESUATĂ PĂRINTE (dim.)		SOLICITARE GLOBAL	C
S	E	N	+	H	A	T	A	T	E
DEPANATOR SFIALĂ	R	E	P	A	R	A	T	O	R
T	I	M	I	D	A	T	A	T	E
NOTA 4 NUMELE MÂNTUITORU- LUI	F	A	OMOGEN ECHIPAT		L	I		A	R
I	R			DRUM PANGLICĂ	C	A	L	E	
BRICEAG VĂZUTE	C	U	T	I	T				
Z	A	R	I	J	E				
CĂLCĂI ÎNZESTRĂRI	T								
D	O	T	A	R	I				
PORTIE	R	A	+	I	E				

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA ■

Scrisoare deschisă către abonații revistei Flacăra

Dragi prieteni,

*Ne despărțim, o scurtă vreme - pentru a ne reîntâlni într-o formulă nouă,
mai aspectuoasă din punct de vedere grafic și cu un conținut, credem noi, mai
interesant.*

Dumneavoastră sunteți cei mai fideli cititori ai noștri.

*Dorind a păstra această legătură de suflet, și pentru a primi în continuare
revista pe perioada abonamentului, vă rugăm să completați și să ne trimiteți
talonul de mai jos până la data de 15 martie, pe adresa următoare:*

*Redacția Publicațiile Flacăra, Piața Presei Libere nr. 1, București,
sector 1, cod 71341, în atenția dlui Gabriel Bumb.*

*Abonații noștri vor primi, în afară de revista Flacăra, gratis, ca un cadou
din partea noastră, reviste de cuvinte încrucișate, integrale, reviste de umor
etc.*

*Neprimirea talonului, până la această dată, ne pune în imposibilitatea de
a vă trimite abonamentul contractat.*

Talon pentru abonați

Nume prenume
localitatea strada
nr. bloc scară etaj apartament
sector (județ) cod
oficiul poștal
căsuța poștală
telefon
perioada abonamentului: de la până la
chitanță nr. emisă de oficiul poștal

Important

**Abonamente la FLACĂRA,
în noua sa formulă
se fac numai scriind
la redacție. Amănunte
în numărul 0 al revistei.**

Ultima oră:

**Dialog după demisia
generalului Ion Pitulescu:**

- Cum e piața financiară?**
- Plină de escroci!**